

PAR “PAREIZO” UN “NEPAREIZO” LATVISKUMU

Saruna ar LU Humanitāro zinātņu fakultātes Latvistikas un baltistikas nodaļas Baltu valodniecības katedras vadītāju profesori Lidiju Leikumu

LATGAĻI VAI LATGALIEŠI?

DDD: Vēl pirms Latgales kongresa simtgades mūsu laikrakstā aizsākās spraiga diskusija par Latgaļi un latgaliešiem. Viens no strīdīgākiem jautājumiem, par kuru nav vienotības arī pašu latgaliešu vidū, ir – vai Latgalē runā latgaļu valodā vai latviešu valodas dialektā?

Lidija Leikuma: Jau jūsu jautājumā parādās divi termini – latgaļi un latgalieši. Patiesībā zinātnē tiek šķirts abu etnonīmu lietojums. Par latgaļiem kā senu baltu cilti, kas minēta arī “Livonijas Indriķa hronikā”, runājam līdz 16. gadsimtam. Tad, kad spriežam par sēļiem, kuršiem, zemgaļiem, daudz zinām arī latgaļus – par to mācāmies skolā. 20.–30. gados, runājot par Latgales latviešiem, tika nostiprināts termins “latgalieši”, tam sākumu devuši paši latgalieši. 1910. gadā iznāca izcilā Latgales kultūras darbinieka Franča Kempa kultūrvēsturiskā skice “Latgalieši”. Un tā etnonīms “latgalieši” lēnām sāka ieviesties. Bet praksē konsekvences nav. Trimdas tautieši par vienīgo pareizo atzina etnonīmu “latgaļi”,

to lietoja savos darbos – M. Bukša “Latgaļu literatūras vēsture” (1957), “Latgaļu atmūda” (1976) u. tml. Tagad, it kā izteiksmes dažādošanai, bet varbūt nezināšanas dēļ, izmantojam gan vienu, gan otru terminu, kaut zinātnē tā nav pieņemts – tur terminoloģija ir strikta.

Gribētos turpināt to, kas Latvijas zinātnē ir nostiprināts. Tātad Latgales latvieši ir latgalieši, un viņi, protams, ir seno latgaļu pēcteči, jo kuri citi tad tie varētu būt, ja ne viņi. Tomēr nedrīkstētu aizmirst, ka seno latgaļu teritorijas pletās līdz pat Gaujai. Piemēram, 9.–10. gadsimtā Āraišu ezerpili apdzīvoja latgaļi. Tautasbrāļi tiem latgaļiem kā pēcteči Latgalē dzīvo mūsdienās.

Vai senatnē latgaļu etnoss bijis viendabīgs, zinātnieku domas dalās. Piemēram, antropoloģe Raisa Deņisova ir rakstījusi, ka Vidzemes latgaļi un Latgales latgaļi nav viena un tā pati cilts, ka viņi mūsdienā Latvijā ienākuši no dažādām agrākajām dzīvesvietām. Savukārt Latvijas teritoriju kādreiz apdzīvoja somugru priekšteči, un tikai pēc tam šeit parādījās baltu tālinie senči. Un tālāk, jau daudz vēlāk, sāka formēties latviešu nācija, tautība.

Ar etnonīmiem diemžēl bieži pastāv sajaukums, un tā populāri un regulāri to nevienam arī nemēģina sakārtot.

DDD: Nedaudz apjuku – vai latgaļi un latgalieši jeb Latgales latvieši ir viens un tas pats, vai starp viņiem pastāv arī kādas atšķirības?

L.L.: Tie var būt sinonīmi un var arī nebūt. Piemēram, 30. gadu laikrakstu “Latgales Ziņas” izdod Latgales latviešu apvienība, un te ar Latgales latviešiem tiek domāti galvenokārt Latgalē ienākušie pārnovadnieki.

DDD: Ja mēs izprastu šīs atšķirības, vai tas palīdzētu atrisināt, manuprāt, daudzus mulsinošos izteikumus par Latgales un latgaliešu tiesībām uz kaut kādu autonomu struktūru, vai arī viņi ir neatraujami no Latvijas?

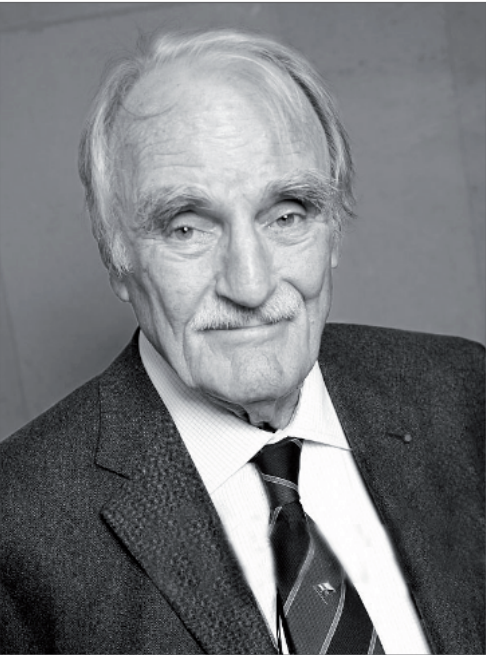
L.L.: Runas par kādu autonomu būšanu varētu būt tik tālu, cik varētu, piemēram, runāt par reģionālu valodu, kuras idejas atbalstītāja esmu arī pati. Šādu viedokli skaļāk esam pauduši vienā no latgalistikas konferencēm. Būtu ideāli, ja valodas jautājums Latvijā būtu sakārtots līdzīgi, kā tas ir ar kašubiem un viņu valodu Polijā.

Turpinājums 4. lpp.

JA BŪTU STRĀDĀTS PIE TĀ, KA LATGALE NAV TIKAI IESPĒJA IEGŪT STRĀDĪGUS KALPUS, TAD STĀVOKLIS ŠODIEN BŪTU PAVISAM CITS, TURKLĀT DAUDZĀS LIETĀS.

MŪSDIENU APOKALIPSE

2015. gada 21. septembrī interneta ziņu portālā “Renegade Tribune” tika publicēts fragments no žurnāla “Valeurs Actuelles” intervijas ar romāna “Svēto nometne” autoru Žanu Raspaju.

Franču rakstnieks Žans Raspajs, kurš savus uzskatus veidojis, pētot tautu apdraudējumus un mijiedarbību mūsdienu pasaulē, 1973. gadā uzrakstīja futuristisku romānu “Svēto nometne”. Romānā viņš aprakstījis savu vīziju par miljoniem bēgļu, kas pāri Vidusjūrai dodas uz Eiropu. Liberālā elite un tās plašsaziņas līdzekļi aicina pilsoņus atvērtu sirdi un atvērtām durvīm uzņemt tos, kuri bēg no vardarbības un nabadzības. Nacionālisti brīdina par eiropiešu tautu un baltās rases iznīcināšanu. Eksperti diskutē plašsaziņas līdzekļos, pāvests aicina izrādīt kristīgu žēlsirdību. Savādi, bet imigranti atraida viņiem sniegto pārtiku un mantas. Raspaja vizija pārsteidzoši piepildās mūsdienās – Eiropa šos aprakstītos notikumus piedzīvo realitātē.

Pēc romāna “Svēto nometne” iznākšanas kreisi noskaņotie kritiķi šo darbu nosauca par ksenofobisku un fašistisku... Šis darbs ir pēdējo gadu vizizaicinošākais romāns, kas piedzīvojis vairāku miljonu tirāžas franču, vācu, angļu valodās. Arī latviešiem ir iespēja to izlasīt savā dzimtajā valodā un cerēt, ka vismaz Žana Raspaja pareģotais imigrantu plūdu noslēgums nepiepildīsies...

Intervija 2. lpp.

LASĪTĀJA VĒSTULE

CĪŅA NES AUGĻUS

Sveiks, “DDD”!

“DDD” šī gada 7. aprīļa numurā bija publicēts Leonarda Inkina raksts “Vai atnesīs sērkokciņus?” Inkina kungs analizēja interesantu problēmu un to, ka viņa pēdējo gadu nesavtīgie pūliņi latviskās Latvijas labā izrādījušies veltīgi. Leonards ir gudrs vīrs un, cik var noprast, kalpo arī Dievam. Tāpēc varu viņu nomierināt, ka viņa svētīgais darbs nav veltīgs.

Inkinam tāpat, kā varonīgajam avīzes “DDD” kolektīvam, problēmas un šķēršļi ir tikai trenāžieri gara attīstībai. Galvenais jau nav rezultāts, bet ceļš un motivācija, un ceļā iegūtā pieredze. Tagad Inkina kungs ir ieguvis vērtīgu pieredzi, pacietību, izturību – un tas ir pats galvenais.

Arī dekolonizācija, derusifikācija un lustrācija vairs nav aiz kalniem, pateicoties tādiem kā Inkini un “DDD” kolektīvs, un neatlaidīgā, pacietīgā, drosmīgā cīņā tiks savākta kritiskā masa.

Liels paldies jums visiem!
Lai dzīvo latviska Latvija!

Ar cieņu
Roberts Kalns

IMIGRĀCIJA IZNĪCINA EIROPU

Intervija ar Žanu Raspaju – pravietiskā romāna “Svēto nometne” autoru

“Valeurs Actuelles”: Ko jūs domājat par pašreizējo situāciju?

Žans Raspajs: Ziniet, man nav vēlēšanās iesaistīties lielajā intelektuālajā grupā, kuri pavada laiku, debatējot par imigrāciju... man ir iespaids, ka šim sarunām nav nozīmes. Cilvēki jau to visu zina – intuitīvi nojauš, ka Francija kā zeme, kuru pirms vairākiem gadsimtiem radīja mūsu senči, pazūd. Un publika tiek izklaidēta ar nemitīgām runām par imigrāciju, tā arī nekad nepasakot patiesību. Patiesību, kas turklāt ir neizpaužama, jo, kā atzīmēja mans draugs Žans Ko (*Jean Cau*), – tas, kurš to pateikts, nekavējoties tiks vajāts, nosodīts un galu galā izraidīts. Ričards Millē (*Richard Millet*)¹ pietuvojās patiesībai, un, lūk, kas ar viņu notika!²

“Valeurs Actuelles”: Vai problēmas nopietnība tiek slēpta no Francijas iedzīvotājiem?

Žans Raspajs: Jā. Sākot ar politiķiem, kas ir atbildīgi pirmkārt! Publiski “viss virzās labi, Madame Marquessa”. Bet aiz

slēgtām durvīm, politiķi atzīst: “Jā, jums ir taisnība – problēma ir nopietna.” Man par šo tematu ir vairākas pamācošas vēstules no izteikti kreisajiem politiķiem (arī no tiem, kas ir vairāk pa labi), kuriem nosūtīju “Svēto nometni”. “Jūs taču saprotat, mēs nevaram to atklāt...” Šiem cilvēkiem ir divējādas valodas un divējādas sirdsapziņas. Es nezinu, kā viņi to dara! Es domāju, ka briesmas rada tas, ka cilvēki zina, ka no viņiem tiek slēptas lietas. Šodien, desmitiem miljoni cilvēku neuzķeras uz oficiālā diskursa par imigrāciju. Nevienam no viņiem netic, ka šī ir lielā iespēja Francijai – “*une chance pour la France*”. Jo īstenība ik dienas pati viņiem atklājas. Visas šīs idejas vārās viņu galvās, bet ārā nenāk.

“Valeurs Actuelles”: Jūs neticat iespējai asimilēt ārzemniekus, kas ierodas Francijā?

Žans Raspajs: Nē. Integrācijas modelis nedarbojas. Pat, ja vēl vairāk nelegālu tiks nogādāti līdz robežai un mums izdosies

integrēt ārvalstniekus mazliet vairāk nekā šodien, viņu skaits turpinās augt, un tas nemainīs pamatproblēmu: skaitliski pieaugošo invāziju Francijā un Eiropā no trešās pasaules valstīm. Es neesmu pravietis, bet skaidri redzama šo valstu, kur līdzās nekaunīgi bagātībai izveidojusies un pieaug neiecīšama nabadzība, vājums. Šie cilvēki nevērsas pie savām valdībām. Viņi no tām neko negaida. Viņi vērsas pie mums un laivās, kuru skaits nekontrolēti pieaug, ierodas Eiropā – šodien Lampedūzā, rīt jau citur. Nekas viņus neattur. Un, pateicoties demogrāfijas spēlei, ap 2050. gadu šeit būs tikpat daudz jaunu vietējo franču, cik tagad Francijā ir jaunu ārzemnieku. Daudzi būs naturalizēti.

Tas nenozīmē, ka viņi būs kļuvuši par frančiem. Neapgalvoju, ka viņi ir slikti cilvēki, bet “naturalizācija uz papīra” nav naturalizācija sirdī. Es nevaru viņus uzskatīt par saviem tautiešiem. Mums steidzamības kārtā ir drastiski jāpastiprina likumi.

“Valeurs Actuelles”: Kā Eiropa var tikt galā ar migrāciju?

Žans Raspajs: Ir tikai divi risinājumi. Vai nu mēs viņus izmītinām, un Francija – tās kultūra, tās civilizācija – tiks izdzēsta pat bez bērēm. Manuprāt, tieši tas notiks. Vai arī mēs vispār viņus nepieņemam – tas nozīmē pārstāt Citādo (*The Other*) padarīt par svēto un no jauna iepazīt kaimiņus, tāpat tos, kas ir jums blakus. Tas nozīmē, ka mēs pārstājam ignorēt, ka, kā izteicās Čestertons, “Kristīgās idejas sajaukušas prātā” vai ka cilvēktiesības ir izvirtušas, un sākam rīkoties, lai norobežotos un izvairītos no mūsu valsts izzušanas lielajā *métissage* (literāri – *rasu sajaukšana*, bet tiek lietots arī kā *sinonīms daudzveidībai*). Neredzu citu risinājumu.

Es jaunībā daudz ceļoju. Visas tautas ir apbrīnojamas, bet, ja tās tiek pārāk sajauktas, draudzības vietā attīstās naida. *Métissage* (rasu sajaukšana) nav mierīga. Tā ir bīstama utopija. Paskatieties, kas notiek Dienvidāfrikā!

Punktā, kur mēs esam tagad, būtu nepieciešami piespiedu pasākumi. Neticu, ka tā notiks, neredzu nevienu, kuram būtu drosme to paveikt. Viņiem vajadzētu savu dvēseli uzlikt uz svariem, bet kurš ir gatavs kam tādā? Tā saku, jo pat ne uz mirkli neticu, ka imigrācijas atbalstītāji ir žēlsirdīgāki par mani. Visticamāk neviens no viņiem pat nedomā kaut vienu no tiem nelaimīgajiem uzņemt savā mājā... tā ir emocionāla izlikšanās, bezatbildības virpulis, kas mūs aprīs.

“Valeurs Actuelles”: Vai tiešām nav cita risinājuma kā vien pakļaušanās vai piespiešana?

Žans Raspajs: Varbūt ir viens, bet tam būtu tikai viena iespēja: izolēt sabiedrību, kuru etniski un kulturāli apdraud citāda, kur komunitārisms³ rastu patvērumu. Starp citu, tas jau notiek. Mēs redzam, ka franču “*de souche*” (iezemieši) pamet tā sauktos “sensitīvos” apgabalus. Arī demonstrācijas pret homoseksuālām laulībām ir komunitārisma

forma – tas liecina, ka miljoniem franču nepieņem kreiso un Kristiānas Tubiras (Christiane Taubira – franču politiķe) solīto “civilizācijas maiņu”. Šodien daudzi nosoda komunitārismu, bet tas varētu būt vismaz pagaidu risinājums. To, kuri ir pret komunitārismu, naidīgums, kuru viņi izstaro, palielināsies, un galu galā

turālisma nesto postu”, “Eiropas islamizāciju” un tās atteikšanos “apliecināt savas Kristīgās saknes”. ...Breiviks, galu galā, “vienlaikus ir gan varmāka un upuris, gan simptoms un rūgtas zāles”.

Rakstnieks Ričards Millē uzstāj, ka neatbalsta Breivika noziegumus, bet pauž atbalstu internetā publicētajam norvēģa

INTEGRĀCIJAS MODELIS NEDARBOJAS. PAT, JA VĒL VAIRĀK NELEGĀLU TIKS NOGĀDĀTI LĪDZ ROBEŽAI UN MUMS IZDOSIES INTEGRĒT ĀRVALSTNIEKUS MAZLIET VAIRĀK NEKĀ ŠODIEN, VIŅU SKAITS TURPINĀS AUGT, UN TAS NEMAINĪS PAMATPROBLĒMU: SKAITLISKI PIEAUGOŠO INVĀZIJU FRANCIJĀ UN EIROPĀ NO TREŠĀS PASAULES VALSTĪM.

tas izvērtīsies par ekstremāli nežēlīgām sadursmēm. Pat, ja mēs to nevēlamies, nelaime notiks.

“Valeurs Actuelles”: Jūs neticat negaidītam jaunam sākumam, kā tas ir noticis vairākkārt Francijas vēsturē?

Žans Raspajs: Nē. Tas prasītu episku garu, vēlēšanos, lai Francijai tiktu dota iespēja jaunam sākumam. Cilvēkiem joprojām būtu jātic savai valstij. Neredzu, ka daudz kas no tā būtu atlicis. Mazākais, kas būtu jādara, – no augšas līdz pašai apakšai ir jāveic reformas nacionālajā izglītības sistēmā un audiovizuālajos plašsaziņas līdzekļos, aizvācot no skolotāju un žurnālistu vidus tos, kuri piedalās dezinformēšanā... Mēs esam nosodījuši ideju par nāciju, varu un valsts pagātni. Mēs esam radījuši plašas Francijas statujā, esam to izkropļojuši (īpaši kreisē!) līdz tādai stadijai, ka nekas vairs neraisa cieņu. Nacionālās izglītības sistēmas un mediju izplatīto viltus ideju vara ir neierobežota. Bet, kas attiecas uz mani, esmu dzīvojis Francijā, kas veidojusies 1500 gadus, mani apmierina tas, kas ir mans, un man nav vēlēšanas to mainīt...

Avots: <http://www.renegadetribe.com/interview-with-jean-raspail-prophetic-author-of-the-camp-of-the-saints/>

¹ Ričards Millē ir franču rakstnieks un redaktors.

² 2012. gada septembrī Ričardam Millē bija jāaiziet no darba prestižajā franču izdevniecībā “Gallimard”, jo pēc Breivika īstenotās masu apšaudes Norvēģijā 2011. gadā, viņš – vairāku literatūras balvu ieguvējs – uzrakstīja grāmatu “Literārs cieņas apliecinājums Annešam Breivikam”. “Breiviks “bez kādiem jautājumiem ir tas, ko Norvēģija ir pelnījusi, un tas, kas sagaida mūsu sabiedrību, kas nebeidz sevi mānīt”. Par ko? Par “multikul-

manifestam, kas atklāj viņa pretestību sociāldemokrātijai, imigrācijai un multikulturālismam.

Ričards Millē savā grāmatā raksta: “Breiviks nav rasists – viņš nenogalināja imigrantus, bet jaunus norvēģus (un tā ir lietas būtība), kas darbojas, lai denaturētu norvēģu tautu. Breiviks ir vientuļš cīnītājs: tēva pamests bērns, kas kļuva par nomaldījušo kareivi karā, kuram nav vārda. Tas nav maznozīmīgi. Tādēļ viņa sacerējums, kas, starp citu, atklāj viņa izpostīto individualitāti, šķietamo lāstu, ietver atbilstošu analīzi par nacionālās identitātes zaudēšanu. Breiviks veidā, kas liek padomāt (vai pat mudina novērst), mums atgādina, ka Eiropai tuvojas pilsoņu karš.” (Vairāk informācijas: <http://islamversuseurope.blogspot.com/search?q=millet>)

³ Sabiedriskā nodrošināšana ir kopienas princips, kas garantē labumu iegūšanu sabiedrības locekļiem. Vajadzību pēc labumiem nosaka ne tikai uzskati par vajadzībām, prioritātes, bet arī vēsture un kultūra, kas ir kopīga visai sabiedrībai, tāpēc sabiedrība cenšas realizēt tās locekļu vajadzības, izmantojot savu kolektīvo spēku – spēju vadīt, regulēt, ietekmēt un piespiest. Valsts un tās vadība – sabiedrība veicina vajadzību apmierināšanu (visas vajadzības tā nevar apmierināt), tomēr šajā procesā ir vajadzīgi zināmi spaidi. Komunitārisms atzīst, ka pastāv noteikta sabiedrības daļa (indivīdi), kuri nav racionāli, kuri neapzinās savas īstās vajadzības, kas ir kopīgas ar visas sabiedrības vajadzībām, tāpēc spaidu metodes ir attaisnojamas pret šādiem indivīdiem, jo, piespiežot tos nerealizēt savas neracionālās vajadzības, mēs panākam to īsto interešu realizāciju.

Komunitārisms – kopienas kā būtiskākās sabiedrības struktūras un sabiedrisko attiecību elementa un kopīpašuma kā galvenās īpašuma formas atzīšana. (Politiskā vārdnīca)

PRETDARBĪBA NOZIEDZĪGAJAM REŽĪMAM

Aivars Gedroics

Daugavpili

L.Inkina raksts “Nodokļi”, kas bija publicēts sociālajos tīklos un arī avīzē “DDD”, liek aizdomāties par to, kur mēs, latvieši, šobrīd īsti dzīvojam un **vai mums šobrīd vispār ir tāda valsts, kas mūs – pamattautu – sargā un aizstāv?** Lai arī ne visi lasītāji tam piekritīs, es personīgi uzskatu, ka **tādas valsts mums šobrīd nav.**

Ne Saeimā, ne valdībā mums nav neviena kārtīga, Patriotiska latvieša, visi 100 deputāti, sākot ar “Saskaņu” un beidzot ar “VL/TB-LNNK”, pēc manām domām, ir nelieši un nodevēji, atšķīroties cits no cita tikvien kā ar savu nekrietnības pakāpi. Pašreizējā situācijā ir loģiski, ka mums savukārt nav nekādas vajadzības sargāt un atbalstīt šo t.s. “Latvijas valsti”. Līdz ar to jāsecina, ka t.s. “4.maija republikas” sabrukšana un iznīcība, no Īstu Nacionālpatriotu viedokļa, nekā sliktā nenestu, taisni otrādi, tā būtu pat atbalstāma un vēlama. Protams, mums jācinās pret šo režīmu ar likumīgām, demokrātiskām metodēm, vardarbība nebūtu jālieto, jo nav jāsegādā mūsu tautas ienaidniekiem tā priecīgā iespēja dabūt mūs aiz restēm. Jālieto Satversmē atļautās, **nevardarbīgās** cīņas metodes, galvenā no tām ir – **nesadarbošanās ar valdošo režīmu, cenšanās iztikt bez tā palīdzības un neko tam preti arī nedodot.**

**NETICI!
NEBAIDIES!
NELŪDZ!**

PSRS laika krievu disidents **A.Solženicins** savulaik grāmatā “Gulaga arhipelāgs” rakstīja, ka staļiniskais tirānijas režīms ilgus gadus varēja netraucēti plosīties tā vienkāršā iemesla dēļ, ka tautas vairums nesaprata, ka valstī pie varas ir nelieši un noziedznieki; daudzi patiešām ticēja varturu sludinātajam, ka viņi ir “darba tautas aizstāvji” un ka viņu kvēlākais sapnis ir panākt tautas labklājības limeņa celšanos līdz *paradīzei zemes virsū* – komunismam, kura “priekškambaris” tad nu būtu attīstītais sociālisms, kas 20. gadsimta 30. gados PSRS arī it kā esot ticis uzcelts. Protams, celtniecības procesā vienmēr mēdz būt arī traucēkļi, kurus tad modrās drošības iestādes nesaudzīgi likvidē.

Un vairums ļaužu, redzot (lai gan vispār šo procesu centās no ļaužu vairuma acīm noslēpt), ka NKVD aizved viņu kaimiņus, pie sevis domāja: “Nu, redz, tur jau kaut kas nelabs bija... par velti pie mums nearestē... un, ja nu tiešām viņi nav vainīgi, gan jau viņus drīz vien atbrīvos.” Un ļoti līdzīgi viņi uzvedās, kad ieradās pievākt arī viņus pašus – neklie dza, neprotestēja, neprasīja aizstāvību no palicējiem, jo uzskatīja: tā ir kļūda, kas drīzumā tiks izlabota.

Šīs *kļūdas izlabošanai* gan bija nepieciešami gadi, pat gadu desmiti, un daudzi no arestētajiem mira, nespējot izturēt ieslodzījuma necilvēciskos apstākļus, vai arī tika nogalināti, *taisnības triumfu* nesagaidot. Paradoksālākais bija, ka arestēto radinieki pat kautrējās un nevēlējās stāstīt sabiedrībai taisnību par to, kas noticis ar viņu tuviniekiem, jo gan baidījās paši tikt arestēti “par pretpadomju propagandu”, gan daudzi sirds dziļumos arī šaubījās – vai tiešām mūsu mīļā *strādnieku-zemnieku* vara ne par ko bāž ļaudis cietumā, varbūt tomēr mūsu dēls (tēvs, brālis, māte, māsa) ir tomēr ko pretlikumīgu izdarījis, tikai mēs par to nezinām.

Lūk, līdzīgi ir arī mūsdienās. Vai daudzi ir tādu cilvēku, kas publiski uzdrošinās aizstāvēt vajātu disidentu, pret kuru jau uzsākts vai draud tikt uzsākts kriminālprocess un par šo faktu tiek publiski paziņots Sorosa kontrolētajos (99% no visiem Latvijā esošajiem) saziņas līdzekļos? Uz vienas rokas pirkstiem tādus var saskaitīt! Labākajā gadījumā varbūt kāds uzdrošināsies šādam cilvēkam piezvanīt un pajautāt: “Nu, vecīt, tiešām tā ir, kā tur “Panorāma” par tevi teica?” – bet tas arī būs viss, pat morālu, kur nu vēl materiālu, atbalstu šim cilvēkam neviens (tikpat kā neviens) nesolis.

Pats ar to saskāros, kad, kosmopolitiskā **Arņa Krauzes** izprovocēts, *ģenproks Kalnmeijers* izrunājās Latvijas Radio ēterā, ka tāds **Aivars Gedroics** laikam būšot jāsauc pie kriminālatbildības par naida kriminālsānu pret bēgļiem (juridiski absurds formulējums, it īpaši no tik augstas amatpersonas mutes)... Šīs darbības mērķis acīmredzot bija panākt, lai es pārtrauktu **tiesvedību pret Latvijas Radio un pie viena arī izdzestu savu profilu tviterī**, kura saturs nepatika Krauzem un viņa draugiem. Šāds *draudzīgs ieteikums* saņemtu no daudziem zvānītājiem, kas bija uztvēruši saziņas līdzekļos daudzkārt tirāžēto Kalnmeijera tirādi par mani. Un liels bija viņu izbrīns, kad atbildēju, ka **nekādā gadījumā to nedarišu divu iemeslu dēļ: 1) tādējādi es pats netieši būšu atzinis sevi par vainīgu; 2) mani nelabvēļi būs panākuši, ko gribējuši**, – viņiem netikamas informācijas pazušanu no plašsaziņas tīmekļa.

Krauze un Co vai plisa no dusmām, redzot, ka nekas no manis rakstītā nezūd, bet tiek papildināts arvien jauniem, viņiem tikpat netikamiem izteikumiem.

Kopā ar **Ingrīdu Ābolu** viņi rakstīja *kļauzas* par mani uz visām iespējamām instancēm, taču neko nepanāca, neviens mani pat nepratināja kā kriminālprocesa dalībnieku. Beigās viņiem nācās sakostiem zobiem atzīt savu sakāvi un pat atļaut kādu reizi nedēļā atkal izteikties “(Ne)brīvajā mikrofonā”.

Diemžēl absolūtais vairums režīma vajāto nerīkojas tā kā es, bet nekavējoties sāk birdināt “krokodila asariņas”, nožēlot gan savu rīcību, gan “nepareizās” domas, kvēli solot laboties un “vairs tā nedarīt”, labprāt vienojas ar izmeklētāju un prokuroru par “priekšrakstu par sodu” situācijās, kad viņiem būtu reālas izredzes panākt lietas pilnību izbeigšanu vēl līdz tiesai uz rehabilitējošiem pamatiem. Vēl jo vairāk – viņi pat noraida nesavtīgu palīdzību no domubiedru puses, ja tāda tiek piedāvāta. Par to daudzkārt esmu pārliecinājies, mēģinot sazināties (ļoti bieži tas neizdodas) ar politiski vajātām personām un piedāvājot tām par velti savu juridisko palīdzību. Labākajā gadījumā kā atbilde ir stindzinošs klusums, sliktākajā – mani elementāri *pasūta d...t* ar vārdiem: “Atšujies no manis, provokator, es esmu savu vainu sapratis, es tagad esmu gudrāks un mulķības vairs nedaru, bet tu gribi panākt, lai mani nekur darbā vairs neņem...” Tādās reizēs man taisni nagi niez “kraut pa ģimi” šādiem glēvuļiem un rodas doma: “Kaut tu, glēvā lupata, vispār labāk savu stulbo muti nebūtu valā vēris un rokas pie datora taustiņiem licis, ja nespēj atbildēt kā vīrs par to, ko runā un rakstī!”

Plaši pazīstams ir šāds *varonis* – Tieslietu ministrijas parlamentārais sekretārs **Jānis Iesalnieks**, kurš regulāri mēdz atsaukt savus izteikumus jau dažas stundas pēc tam, kad tie parādījušies publikajā aprītē. Savu vīrieša godu un cieņu viņš, manuprāt, šādi sen jau ir pazaudējis, toties ticis pie naudīga un prestiža amata “4. maija režīma” valsts pārvaldē.

Tomēr visdziļāko nosodījumu manās acīs pēlna kāds cilvēks, kurš, uzzinājis, ka viņu grib tiesāt par “naidīgiem izteikumiem” pret nēģeriem, nekavējoties devās uz Tvaika ielu, nosimulēja trako un dabūja 2. grupas psihiskā invalīda statusu, izmantojot to vēlāk kā argumentu lūgumam viņu kā slimu cilvēku atbrīvot no kriminālatbildības vai vismaz bargi nesodīt. Nevienai dzīvai būtnei šāda rīcība nedara godu, tomēr fakts, ka šādas rīcības autors nav kāda puņķaina padsmitniece, bet vīrietis spēka gados, kas turklāt vēl regulāri apmeklē sporta klubus, padara to manā uztverē par ārkārtīgi nožēlojamu un pretīgu. PSRS laikos čeka centās piespiest psihiatrus atzīt tai netikamus cilvēkus par garīgi slimiem, bet mūsdienās glēvuļi un deģenerāti to dara paši, drošības iestādes lieki neapgrūtinot.

Vispār ar skumjām jāsecina, ka līdztekus sev par nelokāmiem cīnītājiem, kas, par spīti aktīvai varturu pretdarbībai, nav atzinuši savu neesošo vainu un drosmīgi turpinājuši savu sabiedriski

politisko darbību, ir atzīstami vienīgi **Aivars Garda, Līga Muzikante** un **Leonards Īnkis**; pēdējais gan izpelnījās manu nosodījumu par *čeka*i nevēlama raksta izdzēšanu no “Draugiem.lv” profila, kas šo cilvēku no tiesas procesa tik un tā nepaglāba. Jācer, ka nu Leonards darīs visu iespējamo un pat neiespējamo, lai pelnīto sodu saņemtu tie, kas mēģināja viņu nelikumīgi notie-

TAUTU LIKTEŅUS LIELĀ MĒRĀ NOSAKA TAS, CIK DAUDZ TAJĀS IR BIJIS DROSMĪGU CILVĒKU UN CIK – GLĒVU DEGENERĀTU. JA PĒDĒJIE SĀK PREVALĒT, TAUTA NENOVĒRŠAMI AIZIET BOJĀ!

sāt. Ar kompensācijas pieprasīšanu tādās reizēs ir par maz, jāprasa izmeklētāju un prokuroru pašu arestēšanu un tiesāšanu vai, sliktākajā gadījumā, vismaz viņu atļaišanu no darba.

Taču atgriezīsimies pie raksta sākumā minētās tēmas, ko tad darīt ar mūsu Latvijā valdošo “4. maija režīmu”? Atbildi atkal esmu noskatījis no Solženicina kredo par PSRS, kas būtu piemērojams arī mūsu situācijā: “NETICI!!! NEBAIDIES!!! NELŪDZ!!!” Tas nozīmē – **centies izdzīvot bez šīs varas palīdzības, lai nebūtu jāspēlē pēc tās izstrādātajiem noteikumiem.**

CĪNIES!

Pirms dažiem gadiem mūsu “gādiegie” varturi izdomāja, ka katram zemnieku saimniecības īpašniekam, katram individuālajam komersantam, katrai pašnodarbinātai personai – arī tad, ja tā gada laikā ar savu darbību nekā nav nopelnījusi, – valsts budžetā gadā ir jāiemaksā 50 *jevriki* par to vien, ka ir reģistrēts un tiek pārbaudīts, kas varturim sagādājot lielas pūles un milzu izdevumus. Nu, tādā gadījumā aicinu šos ļaudis atteikties no sava statusa. Lai pie varas esošie *rikļurāvēji* nekad neko no viņiem nedabū, arī tad, ja pēc gadiem tiem sāks veikties labāk un būs iespēja dalīties pelnā ar valsti... Zemniekus aicinu pēc iespējas pilnībā pāriet uz naturālo saimniecību. Protams, jebkādas vietējās un *jevrosojuza* subsidijas viņi tādējādi zaudēs, toties iegūs brīvību paši dzīvot un saimniekot kā ērtāk, nedrebot, vai pie kūts izveidotā vircas bedre atbilst *eirostandartiem* vai ne. Produktus censties iepirkt un pārdot cits citam “pa tiešo”, apejot starpniekus-veikalniekus, tāpat arī tiešās maiņas ceļā – precī pret precī – neņemot rokā pretīgos *jevrikus*. Nekādus PVD un tamlīdzīgus pārbaudītājus savā privātajā teritorijā nelaist. Tā maz pamazām, soli pa solim būtu jācenšas attālināties no oficiālajām varas struktūrām, padarot savu dzīvi no tām pilnībā neatkarīgu un nekādā veidā ar tām nesaistītu.

Viena lieta gan būtu jāievēro – uz uzbrukumu no varturu puses jāatbild ar vismaz tādu pašu, ja ne vēl niknāku uzbrukumu. Katru administratīvi (par kriminālajiem vispār nerunāsim) uzlikto sodu ir obligāti jāapstrīd un jāiziet cauri visām tiesu instancēm, beigās nesmāvējot arī ECT (jācinās ar tiem ieročiem, kurus mūsu tautas ienaidnieki paši ir mūsu rokās ielikuši).

Mēs zinām, ka par braukšanas ātruma pārsniegšanu katru nedēļu policija soda vairākus simtus cilvēku. Diemžēl tikai retais izmanto iespēju, nemaksājot nekādu tiesas nodevu, šos sodus apstrīdēt tiesā, atrunājoties: “Tāpat jau neko nepanākšu!” Mana atbilde tādiem cilvēkiem ir – arī tad, ja neko nepanāksi, tik un tā ir jātiesājas! Personīgi uzskatu, ka tiesāties vajag paša tiesāšanās procesa dēļ!!! Ja tikai viena nieka desmitā daļa administratīvi sodīto ļaužu vērstos tiesā ar prasību pārskatīt uzliktos sodus, viņi burtiski paralizētu šo iestāžu darbu, nekādas citas lietas vairs nevarētu izskatīt. Lūk, tas ir tikai viens no veidiem, kā varam **nevardarbīgi un likumīgi** graut valstī pastāvošo mums naidīgo režīmu!

Bet, ja mums tas ir par grūtu, ja mēs neko reāli negribam darīt, tikai sūkstīties, cik dzīve ir ne-taisna, tad zini, ka tāda tā ir un paliks VIENMĒR, jo nekādi marseiši no Kosmosa neatlidos un mūsu vietā mūsu problēmas neatrisinās. Ja mēs, piemēram, pēc mūsu darba devēja ierosinājuma pēc viņam netikama ieraksta kādā sociālajā tīklā paši labprātīgi aizejam no darba un uz atva-dām vēl šo ierakstu izdzēšam, lai par mums “nepaliktu sliktas atmiņas”, tad neesam cilvēki... bet nožēlojami rāpuļi, kuri nav pelnījuši ne mazākās līdzjūtības un atbalsta, un man personīgi šādu ļautiņu vēlākās sūdzības saziņas līdzekļos izsauc vienīgi nievas un pretīgumu.

Krieviem ir labs sakāmvārds: “Ja tev bija bail kauties un tu muki, kad tev grāsījās uzbrukt, tad tagad vairs dūres nevicini un nelielies, cik drošs un stiprs tu esi!” Dzīve pati par sevi ir nemītīga cīņa par eksistenci ne tikai džungļu pasaulē, bet arī starp cilvēkveidīgajām būtnēm.

Tautu likteņus lielā mērā nosaka tas, cik daudz tajās ir bijis drosmīgu cilvēku un cik – glēvu deģenerātu. Ja pēdējie sāk pre-valēt, tauta nenovēršami aiziet bojā!

**LABĀK STĀVUS MIRT
NEKĀ DZĪVOT UZ CEĻIEM!!!**

CĪŅAI UN UZVARAI SVEIKS!!!

OKUPANTI IESOĻO LATVIJAS SIMTGADĒ

Pirmo reizi balsoju Rīgā. Bet varbūt ir pat labāk, ja Ušakovs paliek uz 100 gadiem, jo interesanti, kā varneši izskaidros stāvokli. Ja vinnētu latviskie, tad aurotu visās malās, un jēga tik un tā nekāda nebūtu. Atceros, ka Ušakovs 9. maijā teica, ka noliek pukītes vectēvam pie Okupantu pieminēkļa. Varbūt zināt, ka viņa vectēvs tiešām bija okupantu armijas rindās? Tad jau “kolosāli”, ja valsts simtgadē galvaspilsētā valda okupanta mazdēls... Kā to skaidros varneši, kas šādu iespējamību ir pieļāvuši!?

Jau aprīlī nosūtīju vēstuli ārlietu ministram – atbildes nav.

KĀ TO SKAIDRO VARNEŠI?

Ārlietu ministram Edgaram Rinkēvičam

Ministra k-gs, manuprāt, teroraktu izcelsme ir Eiropas valstu koloniālā politika pagātnē. Nežēlīgi tika izmantotas kolonijas, pašām iedzīvojoties, tādēļ tagad ekspluatēto valstu iedzīvotāji dodas pie saviem bijušajiem ekspluatatoriem ar atreibības plāniem. To viņi var izdarīt tikai ar teroraktu palīdzību. Nav brīnums, ka pat trešajā paaudzē realizē šo atreibību. Mēs, latvieši, to arī labi saprotam. Nekad nepiedošu Krievijai par manas vecāsmammas un tantes izraušanu naktī no gultām un aizvešanu uz Sibīriju. Okupanti tādējādi vēlējas nobeigt godīgos cilvēkus, lai paši iekārtotos viņu gultās. Tā arī Eiropai nav piedevuši koloniālo valstu iedzīvotāji, tikai viņu mentalitāte ir citāda nekā mums, kuri saprotam, ka atreibība rada jaunu netaisnību.

Manuprāt, okupētājvalstīm būtu zināma summa no budžeta jāpārskaita ekspluatēto zemju budžetā. Tas mazinātu vēlmi atreibties un būtu arī taisnīgi.

Taisnīgi būtu arī, ja Krievija Baltijas valstīm segtu okupācijas laikā radītos zaudējumus. Kādēļ neviens ārlietu ministrs neiestāties 1996. gadā pieņemto Okupācijas deklarāciju? Taisnība jau “Ir” publicētajās intervijās Kučinska atbrīvotajam Mārim Krieviņam un igauņu rakstniekam Reinim Raudam, ka Latvijas neveiksmju cēloņi, salīdzinot ar Igauniju, bija okupācijas varas līderu atstāšana augstos amatos. Kompartijas ideoloģiskais sekretārs, čekas ģenerāļa Johansona priekšnieks Gorbunova k-gs !!! Rubiku tiesāja, bet čekas ģenerālis rakstīja memoriālus, nevis sēdēja cietumā. Arī Kučinska k-gu Valmierā “skoloja” Greiškalns, bet tagad – Lembergs un Brigmanis, pēdējais pat kompartijas sekretārs un Kalpaka nīdēja dabu pārkrāsojis ZZS līdera godā.

Uz kuriem mūs var aizvest no šīs partijas ievēlētie – valsts un ministru prezidenti? Arī Jūs no “grimstoša kuģa” (no Zatlera partijas, kura uzskatīja, ka tikai ar tankiem var neļaut “S” ieiet valdībā) pārbēgāt uz “V”, lai nezaudētu ministra krēslu, jo tankus nesagaidījat.

Tuvojas Latvijas simtgade. Vai tiešām to var svinēt valstī, kurā vēl nav pat sāka okupācijas seku likvidēšana? Ir taču starptautiskie likumi, ka okupētājvalsts nedrīkst iesūtīt savus pilsoņus okupētajās teritorijās! Vajadzētu sākt kaut ar kolonistiem-nepilsoņiem, lai vismaz tie vairs nemīdītu mūsu Tēvzemi!

Vēlot veiksmi grūtajā darbā LATVIJAS LABĀ,

Valters Rudzītis

Nacionālās pretošanās kustības dalībnieks

Mīļo lasītāj, kas lasīs šīs rindas,
Vai Tevi tērpj apģērbs vai skrandas,
Pa Zemes plašumiem vandās,
Dažādas vēsmas, kas mainās,
Tās liek gan priecāties, gan ciest,
Un jaunu lietu kārtību viest,
Bet aizmirsts, ka lietu kārtība viena,
Un ir cilvēki, kas to ciena.

Guntis

PAR “PAREIZO” UN “NE

Turpinājums no 1. lpp.

Lidija Leikuma: Par kādu teritoriālu autonomiju runāt, protams, nevajadzētu, to arī paši Latgales latvieši, respektīvi, latgalieši, nevēlas. Arī neseno Rēzeknes kongresa dienu dalībnieki neko tādu nav pauduši. Tomēr mūsu plašsaziņas līdzekļi maija dienās Rēzeknē ir saskatījuši separātisma iedīgļus vai pat tendences, kas ļoti skumdina.

Informācija par norisēm Rēzeknes kongresā interesentiem ir ērti pieejama, Rēzeknes Tehnoloģiju akadēmija ir radījusi šo iespēju – lielākā daļa plenārsēžu referātu ir ierakstīti un noklausāmi internetā. Nu tad vajag tādām kvēlam Latgales nepareizuma piedēvētājam apsēsties pie datora, atrast Rēzeknes kongresa pasākumu mājaslapu un tā kārtīgi paklausīties, kas tad tur isti ir runāts. Ierakstītas arī sekciju sēdes, pati vēlāk paklausījos, piemēram, par tautsaimniecību, jo visās sekcijās vienlaicīgi būt nav iespējams. Rēzeknes saietā tika spriests arī par jautājumiem, kas jāskata visas Latvijas kontekstā. Par latgaliešu valodu un kultūru atgādināt ir kas cits, bet par tautsaimniecību jāspriež jau visas Latvijas kontekstā. Tāpat kā par

valsts kultūras, zinātnes, izglītības u. tml. politiku kopumā.

DDD: *Atgriezīsimies pie mana pirmā jautājuma. No jūsu teiktā es saprotu, ka latgaļiem ir sava valoda?*

L.L.: Latgaļiem bija sava valoda, protams; bet, kāda tā bija, to mēs diemžēl nezinām. Tā nav pierakstīta, un no tiem tālajiem laikiem saglabājušies tikai atsevišķi vietvārdi.

KUR PAZUDA “VIENOTI LATVIJAI”?

DDD: *Bet šodien latgaļi ir latvieši, kas dzīvo Latgalē, – tā tad latgalieši?*

Lidija Leikuma: Jā, latvieši, kas dzīvo Latgalē. Tomēr ne jebkurš tur dzīvojošs latvietis ir seno latgaļu pēctecis. Ne tas, kurš ienāca, piemēram, 20.–30. gadu Latgalē kā ierēdnis.

Mums bija interesanta tikšanās ar Rakstniecības un mūzikas muzeja darbiniekiem tieši šai kontekstā. Viņu interneta vietnē (<http://rmm.lv/2017/05/menesa-prieksmets-franca-kempa-vestule-rainim/>) ir iespējams

noklausīties Kempa vēstules Rainim. Tur Francis Kemps pauž skaudru patiesību par tiem latviešiem, kas ienāca Latgalē no citiem Latvijas novadiem, – kādi pārsvarā bija viņu nolūki. Arī kad 1918. gadā nodibinājās vienota Latvijas valsts, nekāda tautiskā vienotība neiestājās un kopdarbs vienotai valstij nesākās – palasiet Trasuna rakstus, tur viss skaidri pateikts!

Atgriežoties pie etnonīmiem, jāsap, ka tautas daļas nosaukums “latgalieši” tolaik vēl nebija iedzīvojies, un oficiāli visi latvieši bija latvieši. (Protams, arī “poļi”, “ksendzi”, “čiūļi”, inflantieši, vitebskieši, baltieši un vēl, bet šaj jau būtu citas sarunas temats.) Poļi vai vācieši, aprakstot Latgales latviešu jeb latgaliešu kultūru, lietoja terminu “latvieši”. Ir, piemēram, lielisks poļu zinātniecs Stefānijs Uļanovskas apcerējums “Łotyśze Inflant Polskich” (1891–1895). Diemžēl tikai mūsu nosaukums bija vienots, jo reālajā dzīvē pret Latgales latviešiem citi latvieši bieži izturējās neadekvāti.

DDD: *Kā izpaužas tā saucamo pārnovadnieku atšķirīgā izturēšanās pret to savas tautas daļu, kas dzīvoja Latgalē?*

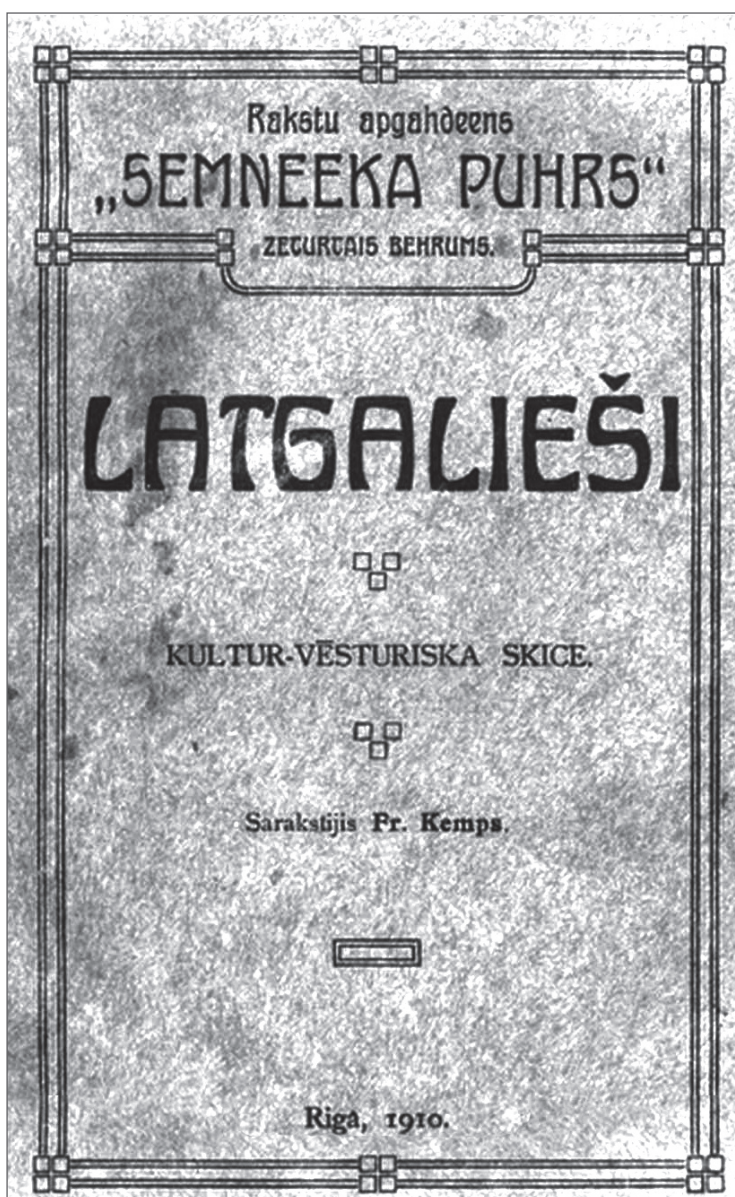
L.L.: Pārnovadnieki, kas ienāca Latgalē, pārsvarā rūpējās ne jau par to, lai celtu savus tautiešus – Latgales latviešus jeb latgaliešus – gara gaismā, kādai vienotai kultūras vai saimnieciskai darbībai, lai viņus bagātinātu, bet saskatīja ērtu iespēju attīstīt tirdzniecību, nopelnīt, iegūt šeit zemi, citus īpašumus, ar minimālu piepūli tikt pie turības.

Latgalē līdz pat 1917. gadam atradās Vitebskas guberņas sastāvā, tā tad bija Krievijas impērijas daļa, kā dēļ vietējais latvietis nevarēja dabūt klāt zemi, nevarēja stāties kādā amatā, viņš, piemēram, nevarēja kļūt par skrīveri vai skolotāju, ja nebija pārgājis pareizticībā. Par spīti šiem apstākļiem, Latgales latvietis tomēr izturēja lielo Krievijas spiedienu un nepārkrievojās. Tā vietā, lai pārvērstu latvieši šo faktu pienācīgi novērtētu un Latgales latvieti jeb latgalieti atbalstītu, viņu tai mūsu 1918. gadā veidotajā vienotajā Latvijas Republikā sāka turēt par tādu, kas ir “nepareizs” latvietis, tādu, kurš ir jāpārveido. Un šā latvieša kultūras mantojums, ieskaitot valodu, Latvijai izrādījās ne ērts, ne vajadzīgs.

DDD: *Kam līdz Latvijas valsts dibināšanai piederēja zeme Latgalē? No kā pārnovadnieki pirkā zemi Latgalē – no vietējiem latgaliešiem vai Krievijas piederīgajiem?*

L.L.: Diemžēl te nemācēju visu kompetenti paskaidrot – jo vairāk tāpēc, ka zemnieku piederība un līdz ar to mantiskā puse dažādās vietās un pie dažādām valdībām bija atšķirīga arī pašā Latgalē. Tā saucamajiem valsts zemniekiem bija cits statuss nekā t. s. muižas zemniekiem vai t. s. baznīcas ļaudīm. Latgalē dzimtbūšanu atcēla 1861. gadā, bet Kurzemē un Vidzemē – jau 19. gs. sākumā. Zeme tika dalīta uz vīriešu kārtas pārstāvjiem un tad pēc noteikta laika, piemēram, 10 gadiem, pārņēma un pārdalīta. T. s. šņoru jeb strejgabalū sistēma bija neracionāla, jo, dēliem pieaugot, apstrādājamā platība tika dalīta un aizvien saruka.

TOMĒR BŪTU JĀSAPROT, CIK DZIĻI DEGRADĒJOŠU IESPAIDU IR DARĪJIS ŠIS NIEVĀJOŠAIS, NIHILISTISKAIS SKATS PRET LATGALES LATVIEŠU GARA PASAULI. LATGALIEŠI DERĒJA LATVIJAI KĀ DZĪVAIS SPĒKS, BET VIŅU KULTŪRA IZRĀDĪJĀS NEVAJADZĪGA, UN ARĪ VIŅU VALODA NESKAITĪJĀS NEKAS.

PAREIZO” LATVISKUMU

Iedzīvotāju pāriešana no sādžu sistēmas uz viensētām Latgalē masveidā sākās tikai 20. gs. 20. gadu 2. pusē, tad arī beidzot varēja sākties racionālāka saimniekošana, ceļš uz pārticīgāku dzīvi. Tomēr tā laika Centrālās zemes ierīcības komitejas darbs nebija nevainojams, jo zemi Latgalē viegli varēja iegūt arī kāds Kurzemes vai Vidzemes saimniekdēls, kura tēvam jau piedereja lielas platības savā novadā. No latgaliešiem pirkst nebija ko – viņiem pašiem gandrīz nekas nepiedereja.

DDD: *Vai varētu teikt, ka valsts dibināšanas brīdī netika īstenota taisnīga nācijas veidošanas politika? Tādēļ Latgales latvieši jeb latgalieši jūtas nenovērtēti un pat zināmā mērā apspiesti?*

L.L.: Jā, tā to varētu teikt.
DDD: *Principā jau ar valsts nodibināšanu veidojās vienota latviešu nācija, kurā apvienojās visu novadu latvieši.*

L.L.: Jā, tāda tā pamatdoma bija. Un, ja būtu strādāts pie tā, ka Latgale nav tikai iespēja iegūt strādīgus kalpus, tad stāvoklis šodien būtu pavisam cits, turklāt daudzās lietās.

VAI LATGALIEŠI IR “NEPAREIZIE” LATVIEŠI

DDD: *Kas tad Latvijas valsts dibināšanas sākumos notika Latgalē?*

Lidija Leikuma: 20.–30. gadu katoļticīgajā Latgalē nenotika bērnu dzimstības ierobežošana, tādējādi daudzskaitlīgajās ģimenēs auga sešas astoņas, pat līdz divpadsmit atvasēm. Savukārt Kurzemes, Vidzemes, Zemgales lielsaimniecībās auga viens vai divi bērni, un viena atvase, parasti vecākais dēls, mantoja visu. Tātad starta pozīcija latgalieša un pārnovadnieka dēlam bija visai atšķirīga, piekritīsīt taču tam. Bet kas nāciju dzīvu uzturēja, kas tautas ataugšanai dzīvo spēku deva? Pamatā – tās daudzskaitlīgās latgaliešu ģimenes. Viena viņu daļa, saprotams, aizgāja uz citiem novadiem vai pilsētām, ieprecējās tur u. tml. Tauta atauga uz Latgales latviešiem, bet beigās izrādījās, ka viņi ir tie, kas nemāk dzīvot, kas nav pareizi.

DDD: *Viņus, jūsuprāt, tikai izmantoja, nedodot neko pretim?*

L.L.: Tā sanāk, kaut pārspīlēt nevajadzētu, jo daudz bērnu ģimenes bija vēl šur un tur arī citviet Latvijas laukos. Tikai latgaliešus uztvēra kā dzīvo rezervi – fizisko, bet ne garīgo, jo Latgales latvieša jeb latgalieša garīgo pasauli nevienam nevajadzēja.

Šī latgaliskā kultūra, valodas “nevajadzība”, neintegrēšana koplatviskajā tika akcentēta nesen notikušajā Latgales kongresā. Faktiski Viesturs Kairiņš neko jaunu nepateica – par to mēs runājam visus šos gadus kopš Latvijas valstiskās neatkarības atgūšanas, tikai sanāk, ka vārāties paši savā lokā, jo mūs nedzird. Kairiņu sadzirdēja, un nu nemiers – ko tad tie latgalieši nez grib, ko viņi iedomājas?...

DDD: *Jautājums ir tāds – kā es, pārnovadniece, varu mainīt šo situāciju, lai man latgalietis nepārmestu, ka es viņu diskriminēju? Es nesaprotu, kā es viņu diskriminēju, jo man nav nekas pret viņu valodu. Man tā pat ļoti*

patīk, un esmu pārstiegta, ka latgalieši nerunā latgaliski. Varbūt tur slēpjas daudzu problēmu sakne – bailes būt pašam, bailes runāt savā valodā?

L.L.: Jā, tur ir tā nelaime, bet tās sākums ir valsts politikā, tā sauktajās koplatviskajās nostādņēs. Ja latgalietis ir tas tumšais, neizglītotais, kas pat savas ģimenes lielumu nemāk regulēt, u. tml., runā kaut kādā jocīgā valodā, kas slāvismiem pilna, tad pārējie latvieši uz viņu skatās šķībi. Tas, ka citu novadu latviešu runa ir ģermānismiem piesārņota, tas nekas.

Cik ir ģermānismu latviešu literārajā valodā, vai kāds “pareizais” latvietis par to aizdomājas?! Tātad latgalietim vajag atteikties no saviem vēstures gaitā iemantotajiem slāvismiem, citiem saviem īpatnējiem vārdiem un to vietā nekritiski pieņemt ģermānismus? Bet kāpēc lai viņš ņemtu kādu ģermānismu sava vārda vietā – ar ko tas tīrāks, labāks? Ar ko *kleita* vai, piemēram, *kēķis* ir labāks par *sukni* vai *kukņu*, tāpat *bumbieris* un *ķirsis* par latgaliešu *grušu* un *slivu* u. tml. – tās visas ir relatīvi jaunas sadzīves lietas, kam savs – nacionālās valodas – apzīmējums parasti nerodas līdz ar reālijas parādīšanos. Tas ir nebeidzams darbalauks nacionālās valodas izkopējiem, jo izolēti mēs nebūsim nekad, pat Latgales vecticībnieki tādi nav. Piedevām – latgaliešiem netrūkst savu vārdu koplatvisko ģermānismu vietā, viņi, piemēram, *maluku griež*, nevis *zāgē*, sviestu *ziež* uz maizes, nevis *smērē*. Vai to kāds “pareizais” novērtē?

Lingvistiska piezīme varētu būt vēl tāda, ka Latgales latvieši kopš savas rakstības sākumiem 18. gadsimtā ir izmantojuši antīkvu, t. i., tādus burtus, kādus mēs visi lietojam tagad, nevis gotisko jeb tā saukto veco drukku, kuru ilgus gadus, vietumis līdz pat Otrajam pasaules karam, izmantoja pārējie latvieši. Latgaliešiem gotiskais raksts nekad nav bijis aktuāls, un tieši Latgales latvietis bija paraugs pārējiem, ka var rakstīt citādi, mūsdienīgāk. Eiropā jau daudzviet bija sākuši pāriet uz vienkāršāku rakstību, uz antīkvu, pat pašā Vācijā, no kā Vidzemes un Kurzemes latviešu raksti sākušies. Tā, Latviešu biedrības Zinību komisijas sēdēs sākās runas, ka ir taču Vitebskas latvieši, kas raksta, antīkvu izmantodami, ka varam taču kaut ko vienotu visiem latviešiem veidot. Sanāk, ka latgalieši kādā mērā ir bijuši par priekšzīmi saviem tautas brāļiem arī garīgi, ar visu viņu “otršķirīgumu”.

Latgales latvietis ir audzināts kristietībā, paklausībā, radināts būt nepretenciozs, pazemīgs, pacietīgs, nekur lieki nelist – tas viņā ir ieaudzināts ar katoļu baznīcas starpniecību, ar ģimenēm. Un tagad, esot pašiem savā neatkarīgā valstī, viņam saka – tava valoda nav pareiza, tev jāpāriet uz pareizo. Tava grāmata nekam neder, mēs taču tagad vienota Latvijas Republika, vienoti Latvijai esam, u. tml. Kur vēl lojā-lāku cilvēku Latvijā par Latgales latvieti atrast – viņš ir atdevis visu, bet viņu tik un tā sauc par čangali.

Jūs sakāt, jums nekādu aizspriedumu nav, un, paldies Dievam, lielai daļai latviešu tādu tiešām nav, par to var priecāties.

Bet vienai daļai tomēr ir. Paskatiet vien komentārus internetā – lai uzzinātu arī bez dziļākiem pētījumiem, ko latviešu tauta kopumā domā par Latgales latviešiem, kad tiek apspiesti kādi notikumi. Latgalieši, saprotams, dod pretī, un nekādas cerētās vienotības nav.

SAŠĶELTĪBA VĀJINA NĀCIJAS SPĒKU

DDD: *Viss piedzīvotais ir sašķēlis arī pašus latgaliešus. Paši latgalieši šaubās – vai viņiem ir sava valoda vai dialekts.*

Lidija Leikuma: Tas tāpēc, ka lokālais nacionālais no mūsu apziņas ir dzīts laukā kopš Latvijas Republikas nodibināšanās laikiem. No vienas daļas izdzīts pirmskara Latvijā, no otras padomju gados – pēckara situācijā, no trešās daļas tagad – jau Atmosferas laikā u. tml. Un tas izdzītais, tālu prom aizdzītais, nav vairs panākams un atpakaļ atgriežams. Vēstures ritenis ir aizritējis.

Tomēr būtu jāsaprot, cik dziļi degradējošu iespaidu ir darījis šis nievājošais, nihilistiskais skats pret Latgales latviešu gara pasauli. Latgalieši derēja Latvijai kā dzīvās spēks, bet viņu kultūra izrādījās nevajadzīga, un arī viņu valoda neskaitījās nekas. Ja diendienā par dzimto valodu jādzird – jums jau tikai tāds dialekts, kaut kāda izloksne, krievu vārdiem piesārņota u. tml. – vai ko tādu gribas nodot pēctečiem? Izsmieklu, nopēlumu nejust nevarēja, un vecāki nevēlējās laist savus bērnus pasaulē ar “nepareizu valodu”, lai arī viņus turpinātu izsmiet. Ģimenēs raudzījā pāriet uz ko “pareizāku”, prestižāku. Bet, ja vecāki, nesapņemdami vajadzīgo izglītību, paši runā tā, ka jābāž ausis ciet, – kā viņi var iemācīt savu bērnu runāt “pareizi” latviski?

Nesaku, ka visi ir tādi, bet viena daļa vecāku daudz maz adekvātu latviešu literāro valodu saviem bērniem nemaz nav spējīgi iemācīt – kā kurš pats runā, tā arī viņa bērns. Par šādu Latgales latviešu “latvisko” runu tautieši bieži ir smējušies, bet nabaga latgalietis pat neapjauš notikušā ačgārnību – viņš ir darījis labu, savam bērnam gaišu ceļu uz nākotni bruģējis, no visa dzimtā, kaut, droši vien, ne bez sāpēm, atteicies. To, ka sanācis čīks, saprot (bet dažs tā arī nesaprot) tikai ar laiku. Valstī kopumā šādu latgaliešu bēgšanu no savas ēnas esam tikai stimulējuši.

DDD: *Īstenībā šīs atteikšanās no savējā, bailes būt pašiem, aizstāvēt savas nacionālās intereses, raksturīga visiem latviešiem. Tā tas bija padomju okupācijas gados un ir joprojām – izdabājam visiem vējiem, kas pūš no ārpuses.*

L.L.: Jā, te var jums piekrist. Kaut ne par visiem latviešiem šādi sakāms.

Turpmāk vēl...

Intervēja Liene Apine

¹ Etnonīms ir etnosa (cilts, cilšu apvienības, tautības, tautas, nācijas) nosaukums. Izcelsme – sengrieķu *ethnos* ‘tauta’ + *onyma* ‘vārds’.

JAUNĀ TAUTAS SAIMNIEKOŠANAS PARADIGMA

Turpinājums no iepriekšējā numura

Dr. Valdis Šteins

Triju zvaigžņu ordeņa komandieris

BIZNESA PARADIGMAS GALVENĀS IEZĪMES

Modernās verdzības un kapitālisma rašanās. Industriālistu-Monopolistu un oligopolijas izveidošanās. Banksteru-industriālistu Sindikāta virsvaldīšana.

Šajā sadaļā neiedziļināsimies kapitālisma rašanās cēloņos un saknēs, bet paskatīsimies uz šodienas sekām. Visa Pasaules vēsture – kopš ādamiešu rases tautas pārcēlās no Centrālās Āfrikas uz Ziemeļāfriku, Tuvajiem un Vidējiem Austrumiem, kā arī uz Austrumāziju – tā ir viena Pasaules iekarošanas, tautu paverdzināšanas vēsture (vairāk par to lasīsīt šīs triloģijas trešās daļas “Pasaulvaldība” sadaļā “Pasaules Megaprojekti”).

Neaizmirsīsim, ka ne Eiropā, ne Āzijas lielākajā daļā tautas nezināja, kas ir verdzība un kas ir karaļi. Klasiskā veidā, cik zināms no vēstures, verdzība pirmo reizi tika ieviesta Šumerā un Ēģiptē, un tādā pašā veidā tā pastāv vēl šobaltdien daudzās Pasaules zemēs, bet daudzviet ir transformējusies ļauni viltīgā modernajā verdzībā.

Eiropā klasisko verdzību nomainīja Viduslaiku feodālā verdzība. Bet to savukārt – modernā jeb kapitālistiskā verdzība. ASV kā “demokrātijas citadele”, kurā valdīja klasiskā verdzība, pārlēca tieši uz kapitālistisko verdzību. Bet jāatzīmē, ka tieši ASV brīvie cilvēki, izbēguši no Eiropas modernās, ir sevišķi banku verdzības, cīnījās pret moderno verdzību. Ja melnie cīnījās pret klasisko verdzību, tad baltie, sarkanie, metīsi cīnījās pret moderno verdzību. Kapitālisma vēsture faktiski ir cilvēces paverdzināšanas vēsture.

Mums ir ļoti svarīgi uzsvērt divus industrializācijas vilņus, kurus pētnieki sauc par Pirmo un Otro industrializāciju. Ja Pirmās laikā “kapitālisma mēris” vēl neskāra tik daudz relatīvi brīvo cilvēku, tad Otrais vilnis jau bija īsta elle. Banksteru-industriālistu-korpokrātu sindikāta izveidošanās radīja neierobežotu varu monopoliskā kapitālisma izaugsmei. Bet kapitāla, ražošanas, celtniecības tālākā centralizācija, koncentrācija un konsolidācija radīja oligopolijas triumfa maršu.

Katrs sevi cienoošs Pasaules kapitālists ir izlasījis savu rokas grāmatu – kā kļūt par monopolistu. To sauc par “Monopolista grēksūdzi”, bet faktiski ir viņu ceļvedis. Viens no galvenajiem ieteikumiem, lai kļūtu par Pasaules monopolistu, ir: “Tev ir jādodas politikā.” Ieguldi savu sākotnējo kapitālu politikā, un tu uzaudzēsi biezu tauku kārtu!

Otrs šausmu stāsts, runājot par moderno verdzību, ir – sociālisms. To vienā teikumā varam definēt kā vardarbīgu kolektivismu, kurā cilvēkam nemaksā par darbu, bet atņem darba augļus, kurus pēc tam ar birokrātijas palīdzību pārdala. Protams, neaizmirstot patieso saimnieku-kungu un sevi (birokrātiju). Bet, jāsaka, tāds kā “sarkans pavediens” gan feodālajai, gan kapitālistiskajai, gan sociālistiskajai verdzībai cauri vijas nodokļi. Kas ir nodokļi – tā ir vienkārši nolaupīta nauda vai manta. Šis laupītājs var būt bandīts, korporācija, valsts aparāts, novada vai pilsētas mērs – jebkurš, kuram rokās ir fiziskā vai politiskā vara.

KOLONIZĀCIJAS SISTĒMAS PĀRAUGŠANA POLITISKAJĀ UN SAIMNIECISKAJĀ NEO-KOLONIZĀCIJĀ

Valstu centrālo banku pri(h)vatizācija – cilvēces paverdzināšana

Cilvēces jaunās paverdzināšanas viltīgā metode bija un ir banku izveidošana. Jau sen, pirms 12. gadsimtā Itālijā radās pirmās mūsdienu bankas, cilvēce zināja parādu verdzību, kas ļoti augstu vilni sita Babilonijā 2000 gadus p.m.ē. – tur Saules dieva templī faktiski bija bankas, kas aizdeva naudu ar 20–33% gadā. Procenti tika it kā ziedoti Saules dievam. Senā Babilonija faktiski bija īsta kapitālisma zeme, kas deva kredītus zemniekiem un tirgotājiem. Izraēļiem bēdīgais “Babilonas gūsts” faktiski nozīmēja parādu verdzību, tikai alegoriski par to saka: “Aizveda gūstā,” – tas bija ekonomiskais gūsts.

Turpinājums 7. lpp.

INTEGRĀCIJAS PURVĀ

Edvīns Šnore

Dokumentālās filmas
“Padomju stāsts” autors
Latviešu vēsturnieks,
režisors, politiķis

Turpinājums no
“DDD” Nr. 10(384)

KRIEVI UN LATVIEŠU VALODA

Salīdzinot plānotos datus ar 2014. gada realitāti, BISS (*Baltic Institute of Social Sciences*) pētnieki raksta: “Latviešu valodas lietošana uz ielas – 2014. gada plānotā vērtība ir 70%, kamēr sasniegtā rādītāja vērtība ir tikai 43%, kas ir arī zemāka par bāzes

rādītāja vērtību.” Secinājums: “Latviešu valodas lietošanai uz ielas latviešu vidū ir vērojama tendence samazināties... tendence rāda, ka krievu valodas lietojums publiskajā telpā strādājošo nelatviešu vidū ir pieaudzis.”¹

Slavējot integrācijas sasniegumus, bieži tiek minēts, ka pieaug latviešu valodas prasmes krievu vidū. Dati rāda, ka progress ir visai nosacīts. Ja salīdzinām 2012. un 2014. gada rādītājus, tad nākas konstatēt, ka latviešu valodas prasmes ir pat samazinājušās, nevis pieaugušas.² Kopumā BISS pētnieki secina, ka īpašs progress nav vērojams un ka dinamika drīzāk ir “statistiskās kļūdas ietvaros”.³ Līdzīgu ainu redzam arī LVA (*Latviešu valodas aģentūra*) pētījumā, kur valsts valodas prasmes rādītājs 2009. un 2014. gadā ir vienāds.⁴

Pieņemsim uz brīdi, ka ir labāk nekā patiesībā un ka krievi patiešām dinamiski uzlabo savas latviešu valodas prasmes. Lai būtu. Taču ko tas dod, ja publiskajā telpā, kā rāda BISS pētījums, latviešu valodas lietojums samazinās, bet krievu – pieaug. Īsāk sakot, krievi obligātā kārtā latviski iemācās (kārtu eksāmenus latviski, jo citādi var netikt augstskolā), bet reāli latviešu valodu nelieto.

Ņemot vērā kopējās demogrāfiskās tendences, LVA konstatē,

ka latviešu valodas lietojums Latvijā ir “nedaudz pieaudzis”, vienlaikus gan tiek norādīts, ka pakalpojumu sfērā, veikalos un citur latviešu valodas lietojums samazinās. Uztraucoši, ka tas samazinās arī pašvaldību iestādēs, kur, kā atzīst LVA valodas attīstības daļas vadītāja Inita Vītola, saziņa arvien biežāk notiek krieviski.⁶

Krievu valodas lietojums ir pieaudzis arī televīzijā. Tāpat konstatējams, ka krievi un latvieši ikdienas situācijās publiskajā telpā vēl arvien pārsvarā lieto katrs savu dzimto valodu. LVA secina: “Kaut arī valsts valodas prasme ir pietiekama, savstarpējā saziņā tā netiek atbilstoši izmantota.”⁷ Iespējams, tāpēc valsts valodas prasmes **kvalitatīvais** rādītājs (to cittauteiņu īpatsvars, kas latviešu valodu pārvalda *labi* + *ļoti labi*) ar katru gadu krītas.⁸

Nav arī pārliecības, ka valsts valodas prasme ir vairojusi krievvalodīgo lojalitāti. Zinātnieki apgalvo, ka tas tā nav noticis un ka saikne starp lojalitāti Latvijai un latviešu valodas prasmi nav konstatējama.⁹ Tiem no mums, kas atceras PSRS laikus, tas ir pašsaprotami. Mēs visi mācējām krieviski, bet vienlaikus sapņojām par neatkarīgu Latviju. Mēs nebijām lojāli PSRS režīmam.

LVA kritiski vērtē latviešu valodu apguvušo krievu lojalitāti: “...lai gan latviešu valodas prasme cittauteiņu vidū ir samērā augsta, viņu lojalitāte valstij un valsts valodai ir zema.”¹⁰ Arī LZA Humanitāro un sociālo zinātņu nodaļas rīkotā ekspertu konsilija slēdzienā par integrācijas politiku Latvijā atzīts: “Nav attaisnojies priekšstats, ka sekmīgas integrācijas galvenais nosacījums ir latviešu valodas zināšanas.”¹¹

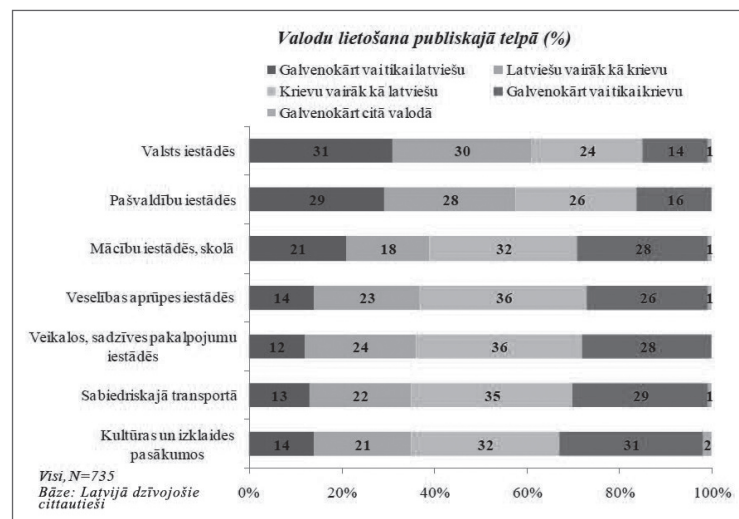
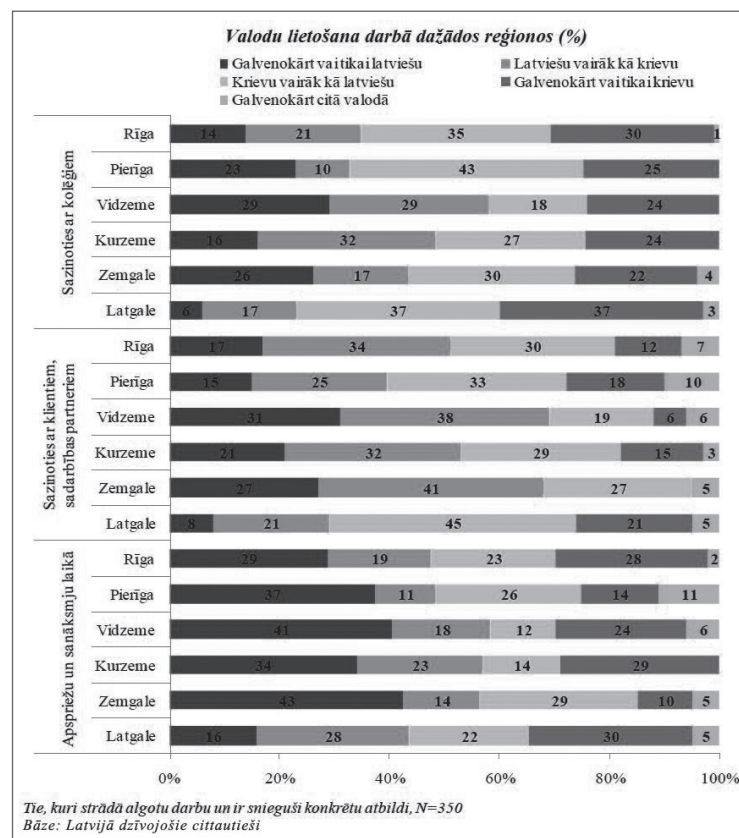
Grafikā “Valodu lietošana darbā dažādos reģionos” mēs redzam, ka Latvijā mazākumtautību pārstāvji ar kolēģiem darbā pārsvarā sazinās krieviski.¹² Tā tas notiek pilnīgi visos [!] Latvijas reģionos, izņemot vienu – Vidzemi. Ar ko gan šī aina atšķiras no Latvijas PSR? Ja divkopienā valsti būtu vajadzīgs attēlot vienā grafikā, tad šis būtu īstais grafiks.

Grafikā “Valodu lietošana publiskajā telpā” mēs redzam, ka nav tādas publiskās dzīves jomas Latvijā, kurā krievi pārsvarā lietotu latviešu valodu!¹³ Vienīgi valsts un pašvaldības iestādēs likums to spiež darīt, bet pat tur, kā redzam, aptuveni 40% lieliski tiek cauri, runājot krieviski. No Kultūras ministrijas viedokļa raugoties, ir interesanti, ka arī kultūras un izklaides pasākumus mazākumtautību pārstāvji Latvijā pārsvarā vēl arvien bauda krieviski (63%). Tas ir pēc 25 gadiem ilgas “integrācijas”.

Visbeidzot, skaitļi, kas raksturo šodienas realitāti no latviskas Latvijas perspektīvas.

Ja 2002. gadā uz ielas 76% latviešu respondentu galvenokārt vai tikai runāja latviešu valodā, 2008. gadā tādu bija jau tikai 65%, bet 2014. gadā – tikai 43%!¹⁴ Tas nozīmē, ka mēs lēnām, bet noteikti attālināmies no latviskas Latvijas mērķa un tuvojamies PSRS okupācijas laika lingvistiskajai realitātei.

Turpmāk vēl...

SPĒLĒŠANĀS ar VALODU

Vilhelms Ļuta

Žurnālists

Latvija varētu būt pasaulē otrs lielākais krievu valodas apguves centrs pēc Krievijas. Pirms dažiem mēnešiem Saeimas komisijas sēdē šādu ideju pasvieda juridiskās kompānijas BDO eksperts Jānis Zelmenis. Par tik “izcilu” biznesa projektu *saskanieši* bija stāvā sajūsmā. Bet latvisko partiju biedri kaunīgi klusēja.

Ir pilnīgs murgs šādu ideju celt galdā neatkarīgā valstī. Taču gadās, ka arī murgi kādreiz var kļūt par realitāti. Vēsture zina rezultātu, kad pa Eiropu klīda “komunisma rēgs”, bet daudzās valstīs vairums politiķu klusēja.

Bagātājās valstis (ASV un Vācijā), kur mīt miljoniem krievu, nepastāv skolas ar krievu mācību valodu. Turpretī nabadzīgā Latvijā sparīgi turas pie krievu skolām, ik gadus tām atvēlot 300 miljonus eiro. Pašreizējā skolu likvidēšanas kampaņa praktiski skar tikai latviešu mācību iestādes laukos.

Krievu skolu īpatsvars Latvijā pārsniedz krievu iedzīvotāju īpatsvaru. Tas nozīmē, ka [ne]krievu mācību iestādes netiek cīnītas. Mazākumtautību vidū attiecība starp krieviem un [ne]krieviem ir divi pret vienu. Bet attiecība starp krieviem un [ne]krievu (ukraiņu, poļu, baltkrievu u.c.) skolām ir 28 pret vienu. Ikvienam ir skaidrs, ka krievu valoda tiek pārspīlēti izcelta uz citu mazākumtautību valodas rēķina. Šāda netaisnība tika ieviesta jau PSRS laikos. Un šo lielkrievu šovinisma ideju joprojām atbalsta Latvijas politiķi.

Referendumā 75% pilsoņu nobalsoja par latviešu valsts valodu. Diemžēl politiķi šo tautas vēlmi joprojām ignorē, izliekoties, ka nekas nav noticis. Zemojoties krievu mēles priekšā, varneši noliecina savu dzimto valodu, kas ir tautas nemirstība. Ja nav savas valodas – nav arī tautas.

Savdabīga attieksme ir pret nacionālās valsts neatņemamu sastāvdaļu – latgaļu valodu, kuras vecums pārsniedz 1000 gadus. Hronista Indriķa laikā (pirms 800 gadiem) tajā runāja vairāk nekā puse no Latvijas teritorijā mītošajiem iedzīvotājiem. 200 gadus ilgajos Krievijas jūga laikos šo valodu centās iznīcināt. Latgaļu skolās ieviesa krievu valodu. Latgaļu valodā sarakstītās grāmatas sadedzināja. Tomēr latgaliešu valoda neiznīka. Pašlaik to ikdienā lieto 164 tūkstoši iedzīvotāju. Baltinavas, Vārkavas, Ciblas un Kāršavas novados latgaliski runā vairāk nekā 85% iedzīvotāju.

Valodas likumā teikts, ka “valsts nodrošina latgaliešu rakstu valodas kā vēsturiska latviešu valodas paveida saglabāšanu, aizsardzību un attīstību”. Taču pagaidām tie ir tukši vārdi, jo šī likuma izpildei nav īstenošanas mehānisma.

Attieksme pret latgaliešu valodu palikusi tāda pati kā okupācijas laikā. Saeimai nerūp tas, ka tiek riskēts ar Latgales latviskuma zaudēšanu. To var piemēklēt senās latvju zemes Abrenes liktenis.

1 Nacionālās identitātes, pilsoniskās sabiedrības un integrācijas politikas jomu analīze Latvijā, novērtējot “Nacionālās identitātes, pilsoniskās sabiedrības un integrācijas politikas pamatnostādņu 2012.–2018. gadam” īstenošanu laika posmā no 2012. līdz 2014. gadam, ņemot vērā pamatnostādņu 5. sadaļā noteiktos politikas rezultātus un rezultatīvus rādītājus. Baltic Institute of Social Sciences. Rīga, 2015., 62.lpp.

2 Dokumentā arī minēts, ka tendence ir pozitīvāka, ja aplūkojam visus iedzīvotājus ar citu dzimto valodu (ne tikai strādājošos), taču šāda bāzes grupa nav iekļauta Integrācijas pamatnostādņu valodas lietojuma kvalitatīvajos rādītājos (26.1., 26.2.).

3 BISS. Mazākumtautību līdzdalība demokrātiskajos procesos Latvijā. 2015., 34.lpp.

4 Turpat

5 Valodas situācija Latvijā: 2010–2015. LVA PPT prezentācija Saeimas Izglītības, kultūras un zinātnes komisijas sēdē 11.10.2016., 11.slaidi.

6 Tabuns, Otto. Russian-speaking Community in Jelgava. Societal Security. Inclusion-Exclusion Dilemma. A portrait of the Russian-speaking community in Latvia. Editor Žaneta Ozoliņa, Zinātne, Rīga, 2016, p. 212.

7 <http://www.la.lv/divi-gadi-pec-referenduma-preteji-ceretajam-latviesu-valodas-lietojumsaruk/2/>

8 http://www.valoda.lv/images/stories/Val_sit_informat_lapa_2.pdf

9 Valodas situācija Latvijā: 2010–2015. LVA PPT prezentācija Saeimas Izglītības, kultūras un zinātnes komisijas sēdē 11.10.2016., 11.slaidi.

10 Societal Security. Inclusion-Exclusion Dilemma. A portrait of the Russian-speaking community in Latvia. Editor Žaneta Ozoliņa, Zinātne, Rīga, 2016, p. 223.

11 http://www.valoda.lv/downloadDoc_1498/mid_509

12 Integrācijas politika Latvijā: turpināt līdzšinējo vai veidot ko konceptuāli jaunu. Latvijas Zinātņu akadēmijas Humanitāro un sociālo zinātņu nodaļas rīkotā ekspertu konsilija slēdziens. 2016. gada 28. aprīlis.

13 Avots: BISS. Mazākumtautību līdzdalība demokrātiskajos procesos Latvijā, 2015.

14 Avots: BISS. Mazākumtautību līdzdalība demokrātiskajos procesos Latvijā, 2015.

15 Nacionālās identitātes, pilsoniskās sabiedrības un integrācijas politikas pamatnostādnes 2012. – 2018. gadam, Latvijas Republikas Kultūras ministrija. Rīga, 2011., 15.lpp.; Nacionālās identitātes, pilsoniskās sabiedrības un integrācijas politikas jomu analīze Latvijā [...] Baltic Institute of Social Sciences. Rīga, 2015., 32.lpp.

NEAPMIERINĀTĪBA TRIJĀS REVOLŪCIJĀS NAV ZUDUSI

Valija Eize

Turpinājums no iepriekšējā numura

04.01.2017. “Latvijas Avīzē” mani piesaistīja raksts “**Vai tādu valsti vēlamies?**” – tā autore dzejniece **Liāna Langa** ir patiesi sašutusi, ka Dziesmusvētku simtgadei tiks tērēti desmitiem miljoni eiro:

Liāna Langa

“Nedomāju, ka sabiedrībai būtu pieņemama iespēja šeftmaniem “uzvārties” uz Latvijas simtgades svinībām. Bet kādas aplēses tad ir kaimiņvalstīs? Igaunijas Ministru kabineta preses dienests man pavēstīja, ka nepilnu četru gadu laikā tērēs 24 miljonus eiro. Lietuvas atbildīgie par svētku norisi man atrakstīja, ka neatkarības simtgades svinību budžets ir decentralizēts, no 2015. līdz 2017. gadam plānots tērēt 9 miljonus eiro, no tiem 2017. gadā 5,5 miljonus eiro ieguldīšot

kultūras projektos. Bet turpmākie aprēķini par 2018. gadu tikšot vēl veikti, tomēr jau tagad ir skaidri zināms, ka fundamentālai Nacionālā kongresa centra renovācijai ielplānoti 22 miljoni. Kāpēc Latvijā teju vienmēr viss maksā dārgāk nekā kaimiņvalstīs? Vai turpina darboties labi ieeļļotā politiskās korupcijas sistēma, par kuru KNAB un Ģenerālprokuratūra izsenis neliekas ne zinis?

Mūsu labklājības ministrs Jānis Reirs paziņojis, ka valsts sociālā apdrošināšanas sistēma, kurā glabājas esošo un nākamo pensionāru uzkrājumi, nav ilgtspējīga un jau 2019. gadā sociālais budžets būšot minusos, vēstīja TV3 ziņas. Pensionāri ir pamatooti satraukušies. Diez kā nu būs ar tām gavilēm un prieku Latvijas simtgadē pēc ilgstošas paniņu diētas.

Pirms Romas impērijas bojāejas tās elite esot šķērdējusi un dzīrojusi uz nebēdu mēnešiem, pat gadiem. Deputāti un valdība, jūsu alkatība un saimniekošana ir nožēlojama. Es mīlu Latviju, bet strauji tuvojas brīdis, kad man būs kauns tajā dzīvot. Vai par tādu Latviju mira Slapiņš, Zvaigzne, Astra, moku ceļu gāja Doronina, Skujenieks un daudzi citi? Vai mūsu valsts mērķis ir cilvēks?”

Pērn septembrī Latvijas Nacionālajā teātrī režisora Valtera Sīla režijā notika izrādes “Veiksmes stāsts” pirmizrāde. Jaunais režisors **Valters Sīlis** “Neatkarīgajā Rīta Avīzē” 20.09.2016. publicētajā intervijā “**Nozagtā demokrātija**” izsakās:

Valters Sīlis

“...Tā jau ir teātra burvība, ka varam izkāpt no savas ikdienas,

paskatīties uz sevi no malas, padomāt, kas ar mums ir noticis, ko tas “Veiksmes stāsts” mums ir devis, ko atņēmis un ko, iespējams, vēl dos. Ja vajadzēs iet revolūcijā, tad arī iesim revolūcijā. Bet šobrīd mēs gribam skatītāju sapurināt, lai viņam veidojas pašam savs viedoklis.”

Nobeigumā varu tikai atgādināt un uzskaitīt, ka Latvijā jaunajos neatkarības 26 gados mēs esam piedzīvojuši **trīs “revolūcijas”**:

03.11.2007. Doma laukumā notika pirmā “**Lietussargu revolūcija**”, kur sanākušie Latvijas valsts pilsoņi ar skaidru prātu pieprasīja jaunajam Valsts prezidentam Valdim Zatleram atlaist Saeimu un gāzt A. Kalvīša valdību, kas bija Tautas partijas deputāts un premjerministrs.

Otrā – “**Pingvīnu revolūcija**” arī notika Doma laukumā **13.01.2009.** Politiķis Artis Pabriks no tribīnes aicināja būt modriem un neatļaut oligarhiem nozagt valsti. Sapulcējušies mītiņotāji pieprasīja, lai tiktu kārtējo reizi atlaista Saeima, un draudzīgā pūli kopā devās uz Saeimas ēku, lai ar akmeņiem rokās sistu parlamenta ēkai logus.

Trešā bija “**Maijpuķīšu revolūcija**”. Tā notika **28.05.2011.**, un tās galvenais vadonis bija prezidents Valdis Zatlers, kurš tikai sava termiņa beigās ieklausījās tautas balsi un ierosināja atlaist Saeimu – arī viņš uzskatīja, ka pie visām negatīvām lietām valstī vainīgi ir oligarhi, taču viņa izdots rīkojums **NR.2.**, nekādas pozitīvas pārmaiņas tautai nedeva.

Milzīgi lielā sociālā noslāņošanās un nodokļu naudas izsaimniekošana turpinās vēl līdz šodienai.

Rīgas Stradiņa universitātes profesors un psihiatrs Elmārs Rancāns norāda, ka Latvijā katru gadu ar depresiju slimo 115 000 cilvēku, lai gan oficiālā statistika liecina, ka ir krietni mazāks ārstēto pacientu skaits. Ja valstī ir tik liels slimnieku skaits, kuriem ir nepieciešama psihiska palīdzība, tad tiešām pie mums kaut kas nav kārtībā. Gribētos tikai uzzināt, kas visvairāk cieš: vai tie, kam ir daudz naudas, vai tie, kam tās ir maz?

JAUNĀ TAUTAS SAIMNIEKOŠANAS PARADIGMA

Turpinājums no 5. lpp.

Ne mazāk augstu vilni parādu verdzība sita Eiropā, Romas impērijā. Ja kāds draugs vai kaimiņš Romā nonāca otra drauga vai kaimiņa parādu verdzībā, tad viņš šo parādu vergu (bijušo draugu, kaimiņu) notirgoja citām zemēm, lai blakus nerēgojas. Bet banku izveidošana jau radīja iespēju parādiem pakļaut pat karaļnamus un paverdzināt cilvēkus.

Banksteri radās līdz ar pirmajām bankām, jo tās ieguva savus īpašumus mahināciju, laupīšanas, usuri – augļošanas – rezultātā. Centralizēta tautas aplaupīšana bija iespējama tikai, izveidojot privātas valstu centrālās (nacionālās) bankas. Centrālo banku pri(h)vatizācija bija kā stingri vadītais siseņu uzbrukums visām valstīm un tautām. Visi banksteru un industriālistu virsvadoņi un kungi vienmēr kā mantru ir atkārtājuši: “Nav svarīgi, kāda ir ideoloģija valstī, nav svarīgi, kāds parlaments, kāda valdība – svarīgi ir, kas kontrolē centrālo banku, naudas drukāšanu, nodokļu savākšanu un finansiālo sodīšanu, īpašumu atņemšanu.”

Šobrīd Pasaules finansiālais PRIVĀTAIS astoņkājis

ir Federālo rezervju sistēma, kas “drukā” un aizdod uz procentiem fiziski un virtuāli tukšo “fiat” naudu, bet tautas apmaksā atpakaļ graudā. Šobrīd Pasaules finansiālās verdzības sistēmā neietilpst tikai Irānas un Ziemeļkorejas centrālās bankas. Cariskās *Rosijas* centrālā valsts banka ilgi un izmisīgi cīnījās pret Rotšildu mēģinājumiem to pri(h)vatizēt, četras reizes pat atentātu pret cariem sarīkoja, un, tikai finansējot Februāra un Oktobra revolūcijas 1917. gadā, viņiem izdevās iegūt kontroli pār to.

Latvijā atrodas tikai banksteru filiāle, kas izdod “jubilejas” monētas un piepelnās ar gadījuma *gešeft* darbiem. Piemēram, izstrādā Veselības reformas projektu, kurš faktiski ir jauns Tautas aplaupīšanas projekts ar privāto apdrošināšanas kompāniju palīdzību. Jēdziens “banksteri” ietver plaša profila darboņus – auglotājus, naudas mīļējus, kopkases (*obščaga*) kasierus, apdrošinātājus, nodokļu ievācējus, sodiniekus (soda “kvišu” izrakstītājus), “tiesu izpildītājus” un “maksātnespējas administratorus”.

Turpmāk vēl...

TAUTAS PIENĀKUMS

Labdien, “DDD” redakcija!

Paldies jums par drosmi patiesas informācijas atspoguļošanā. Lūdzu publicēt avīzē klātpievienoto rakstu “Latviešu tauta – vienīgais likumīgais saimnieks savā Tēvzemē”. Tā mērķis ir aktīvi iesaistīt latviešu tautu valsts pārvaldes darba kontrolē un panākt, lai Latvijas valsts pārvalde strādā Latvijas iedzīvotāju interesēs, nevis ierēdņu vajadzību apmierināšanai.

Dziesminieks Kaspars Dimīters izteica aicinājumu: “Okupējiet savu Tēvzemi, gabalu pa gabaliņam, vienu pamestu ēku pēc otras, ciematu pēc ciemata. Okupējiet izcirtumus, aizaugošus laukus, ezerus un ezeriņus. Ierēdņi, banksteri, policisti, militāristi vai “Alfas” sitēji nevienu no jums neaiztik. Viņi tieši gaida šo mūsu drosmīgo soli, jo arī viņi ir Latvijas iedzīvotāji, arī viņi runā latviski, arī viņiem aug Latvijā bērni, un arī viņi grib būt saviem bērniem par piemēru, kā mīlēt savu Tēvzemi Latviju.” Viņš sacīja: “Ja mūs neaizstāv nedz valsts, nedz tiesu, nedz mediju vara, tautai ir pilnas tiesības un pienākums sevi, savu valsti un savu Tēvzemi atgūt pašai.”

Un tajā visā svarīgākais vārds ir PIENĀKUMS. Katra latvieša, kuram rūp savas tautas un Tēvzemes liktenis, PIENĀKUMS ir aizstāvēt savu dzimtu un savu līdzcilvēku tiesības dzīvot plaukstošā Latvijā, kurā svēti tiek īstenots TAISNĪGUMA princips un visi Latvijas tautas radīto vērtību izsaimniekotāji tiek saukti pie atbildības.

Dimītera k-gs rosina: “Palīdziet viens otram, palīdziet visi visiem. Veidojiet saziņas tīklus, pašorganizējieties.”

Pateikts pareizi. Lūdzu masu mediju pārstāvjus ar savu darbu atbalstīt patiesas informācijas publicēšanu masu medijos, tādējādi veicinot latviešu tautas izpratni par to, ka mūsu visu pienākums ir aktīvi iesaistīties valsts pārvaldes darba kontrolē un principa “Viens likums, viena taisnība visiem” konsekvētā realizācijā Latvijā.

Ar cieņu
Alfrēds Buls

Latvijas Satversmes aizsardzības un LR pilsoņu likumīgo tiesību aizstāvības Pagaidu kopdarbības centra (PKC) pārstāvis

LATVIEŠU TAUTA – VIENĪGAIS LIKUMĪGAIS SAIMNIEKS SAVĀ TĒVZEMĒ

Alfrēds Buls

PKC pārstāvis

Šai Baltijas jūras krastā zeme joprojām turpina vaidēt zem apspiesto un pazemoto Latvijas iedzīvotāju klusajiem, pazemīgajiem soļiem.

Liekas, Sarkanā Mēra Impērija ir aizgājusi nebūtībā un tautas bijušajās PSRS republikās attīsta savas valstis atbilstoši savai gribai. Vai tā ir????! Vismaz Latvijā tā nav noticis, jo mūsu tautai Satversmē noteikto varu ir uzurpējuši izbijušie komunisti un Latvijas Padomju Sociālistiskās Republikas (LPSR) Augstākās Padomes (AP) deputāti. Pie varas ir AP deputātu izveidotās politiskās partijas, kas ar savu ielikteņu (Saeimas deputātu krēslus un valsts pārvaldē) rokām īstenoja un turpina īstenot neskaitāmus viņu pašu partijas biedru un sponsoru labklājības izaugsmes veiksmes stāstus uz tautas rēķina.

Pēc deklarācijas “Par Latvijas Republikas neatkarības atjaunošanu” LPSR laikā ievēlētajiem AP deputātiem nekavējoties vajadzēja izsludināt jaunas Saeimas vēlēšanas atbilstoši 1922. gada Satversmes Sapulces likumam par Saeimas vēlēšanām. Taču šādu lēmumu par jaunas Saeimas deputātu vēlēšanām LPSR laikā ievēlētie AP deputāti nepieņēma, toties 1991. gada augustā pieņēma LATVIJAS REPUBLIKAS KONSTITUCIONĀLO LIKUMU “Par Latvijas Republikas valstisko statusu”, kura 3. punktā prettiesiski, izmantojot savu stāvokli, noteica, ka līdz okupācijas un aneksijas likvidēšanai un Saeimas sasaukšanai augstāko valsts varu Latvijas Republikā pilnībā realizē Latvijas Republikas Augstākā Padome. Pieņemot šādu lēmumu, LPSR laikā ievēlētie AP deputāti (1990. gada 3. maijs–1993. gada 5. jūlijs) klaji pārkāpa Satversmi un antikonstitucionālā ceļā **paturēja valsts varu savās rokās**, izveidojot pagaidu valsts pārvaldes struktūru (**Latvijas Republikas Augstāko Padomi**), kas uzurpēja Latvijas tautas suverēnās tiesības lemt par konstitucionālās iekārtas pamatprincipiem.

Tātad LPSR laikā ievēlēto AP deputātu, kas sevi nelikumīgi pārdēvēja par LR AP deputātiem, darbība bija antikonstitucionāla, jo tādu iestāžu darbību neparedzēja 1922. gadā pieņemtā Satversme. Tas nozīmē, ka pēc deklarācijas “Par LR neatkarības atjaunošanu” pieņemšanas visi sekojošie LPSR AP un LR AP pieņemtie likumi ir antikonstitucionāli un tiem nav likuma spēka no lēmuma pieņemšanas vai darbības uzsākšanas brīža.

Tas savukārt nozīmē, ka visas Latvijā notikušās Saeimas vēlēšanas ir 1922. gadā pieņemtās Satversmes pārkāpums, un tās ir uzskatāmas par nelikumīgām. Šie Satversmes pārkāpumi turpinās joprojām un ļauj Saeimā iekļuvušo ekonomisko grupējumu izveidotajām partijām un to sponsoriem klaji un ciniski uzurpēt Latvijas tautas suverēno varu, izmantojot to savās savtīgajās interesēs, lai vairotu savu labklājību.

Turpinājums 8. lpp.

LATVIEŠU TAUTA – VIENĪGAIS LIKUMĪGAIS SAIMNIEKS SAVĀ TĒVZEMĒ

Turpinājums no 7. lpp.

Ņemot vērā iepriekš izklāstītos faktus un to, ka jebkura cita iestāžu darbība, kuru neparedz 1922. gadā pieņemtā Satversme un tās kārtībā izdotie likumi, ir antikonstitucionāla un tai nav likuma spēka no lēmuma pieņemšanas vai darbības uzsākšanas brīža, ir uzsākts veidot Latvijas Satversmes aizsardzības un LR pilsoņu likumīgo tiesību aizstāvības **Pagaidu kopdarbības centru (PKC)**.

Tikuši apstiprināti PKC darbības mērķi: 1918. gada 18. novembrī proklamētās Latvijas pirmās brīvvalsts (LR) 1922. gadā pieņemtajā Satversmē noteiktās LR demokrātiskās valsts iekārtas tiesiskās pēctecības atjaunošana un Latvijas valsts un latviešu tautas glābšana no ilgstošās ekonomiskās, politiskās un demogrāfiskās krīzes.

PKC aicina Latvijā darbojošās latviešu tautas tiesības un intereses aizstāvošās biedrības un no ekonomiskajiem grupējumiem neatkarīgās politiskās partijas, kas kā savu galveno uzdevumu ir deklarējušas tautas labklājības celšanu un aizstāv latviešu tautas tiesības dzīvot brīvā, sociāli taisnīgā un plaukstošā Latvijā, iesaistīties PKC darbībā, lai kopīgiem spēkiem panāktu 1918. gada 18. novembrī proklamētās Latvijas pirmās brīvvalsts (LR) atjaunošanu un Latvijas valsts un latviešu tautas glābšanu no ilgstošās ekonomiskās, politiskās un demogrāfiskās krīzes.

PKC aicina visus godīgos Latvijas iedzīvotājus novados un pilsētās aktīvi iekļauties PKC darbībā, PKC atbalsta grupu izveidē un ar savu līdzdarbošanos atbalstīt PKC darbību definētā mērķa sasniegšanu – un kopīgiem spēkiem panākt tautas labklājības izaugsmi, aizstāvēt latviešu tautas tiesības dzīvot brīvā, sociāli taisnīgā un plaukstošā Latvijā, kurā ar aktīvu LR pilsoņu līdzdalību konsekvēnti tiek realizēts Tautvaldības princips².

Ticu, ka cilvēki, kuriem rūp latviešu tautas un Tēvzemes liktenis, apvienojoties kopēja mērķa sasniegšanai, var atjaunot tautas varas uzurpatoru sabradāto Latviešu Tautas pašcienu un panākt Latvijas, mūsu Tēvzemes, uzplaukumu, un risināt jautājumu par visu tautas varas uzurpatoru un Latvijas izsaimniekotāju saukšanu pie atbildības.

Latvijas izsaimniekotāji ar negodīgu politiku atbalstu demokrātijas jēdzienu ir izmantojuši iedzīvošanās nolūkā.

Lai vārdi “Saules mūžu Latvijai” vieno Latvijas gaišos spēkus un palīdz sagraut tautas varas uzurpatoru radīto parazītvalsti (viņiem – paradīzi) valsti.

Šobrid aktuālākais jautājums ir viens: vai Latvijā vēl ir palikuši kādi drosmīgi un godīgi cilvēki (kā bija G. Astra), kas būtu gatavi iedvesmot tautu aizstāvēt savas likumīgās tiesības dzīvot plaukstošā Latvijā un panākt teicienu “Viens likums, viena taisnība visiem” konsekvēntu realizēšanu dzīvē?

PKC vārdā aicinu apzinīgākos Latviešu tautas dēlus un meitas personīgi iekļauties PKC darbā un PKC grupu izveidē katrā Latvijas novadā un Latvijā kopumā.

Informāciju par savu lēmumu kopdarboties PKC

sūtiet uz e-pasta adresi: alfbu@inbox.lv.

Vai zvaniet pa tālruni: 26694977.

1 Jurists, tiesību zinātnu doktors J.Rozenberga (avīzē “Mūsu Zeme” 2001. gada jūlijā): “... Augstākā Padome, nebūdamā Latvijas Republikas likumdevēja institūcija, nevarēja grozīt Latvijas Republikas likumu. Vēl jo vairāk tai nebija tiesību ietvert tajā normas, kas bija pretrunā ar Satversmi. (...)”

2 Tautvaldības princips – Valsts pārvaldes darba kontrole ir pilsoņu pienākums.

SABIEDRĪBAS INTEGRĀCIJA VAI DIVKOSĪBA

J. Liekmanis

Vārds “integrācija” nozīmē daļu apvienošanu vienā veselā vai iekļaušanos kādā veselumā. Sabiedrības integrācija attieciņi nozīmē sabiedrības atsevišķu daļu (tautību) iekļaušanos pamatnācijā – un, ja vēlas sasniegt īstu integrāciju, tad tā var būt tikai asimilācija. Vai nu asimilācija, vai nekā! Savukārt vārds “divkosība” nozīmē vārdos sacīt vienu, darbos darīt pavisam ko citu jeb dzīvot pēc principa “Neskaties uz maniem darbiem, klausies uz maniem vārdiem”.

Tādi divkoši ir Latvijas politiķi ar prezidentu Vējoni priekšgalā. Nu, piemēram, ja Latvijā ir spēkā Valsts valodas likums, kurš paredz stiprināt latviešu valodas pozīcijas, un nav manīts, ka prezidents būtu to noliedzis; ja ir paredzēta sabiedrības integrācija uz latviešu valodas bāzes, bet prezidents un citi latviešu politiķi ar Latvijas krievvalodīgajiem (turpmāk – *krieviem*) pat publiskā telpā sarunājas krievu valodā un tātad okupantu valodai dod priekšroku, salīdzinot ar valsts valodu, – vai tad tā nav divkosība? Ja prezidents vārdos iestājas par Latvijas aizsardzības spēju stiprināšanu, bet ar savu praktisko rīcību ir gatavs atdot varu Latvijā tai nelojāliem cilvēkiem (naturalizācijas procesa atbalstīšana, prasība pēc automātiskas pilsonības piešķiršanu krievu bērniem, neprasot valsts valodas zināšanas un ignorējot lojalitātes prasības), – tad kas tas ir?

Prezidents taču nevarētu būt tāds mulķis un nesaprast, ka jo vairāk *krievu* iegūs pilsonību, jo lielāku iegūs arī politisko varu valstī – un, sasniedzot noteiktu kritisko masu, sevišķi vēl pateicoties latviešu politiskajai sašķeltībai, viņi sagrābs varu un darīs ar šo valsti, ko gribēs. Bet par to, ko viņi gribēs, mēs viegli varam iedomāties. Un tad mums nelīdzēs ne NATO, ne ES. Tad kāpēc prezidents it kā atbalsta valsts aizsardzību un drošību, ja pats piekrit šīs valsts sagraušanai no iekšienes? Tas pagaidām vēl ir zināmā mērā teorētiski, bet valsts vadītāju pienākums ir nepieļaut kaut ko tādu pat teorētiski.

KĀDA VELLA PĒC?!

Gribētu sīkāk apstāties pie divkosības izpausmes sabiedrības integrācijas jautājumā. Es nerunāšu par mūsdienu bēgļu, bet gan par padomju *krievu* integrāciju. Mums vispirms būtu jātiek galā ar *krievu* problēmu (domāju, ka netiksim) un tikai tad varētu ķerties klāt bēgļiem. Kā norāda Edvīns Šnore un citi autori, sabiedrības integrācijas politika Latvijā ir cietusi fiasko, un tā ir zemē nomesta nodokļu maksātāju nauda. Es mēģināšu paanalizēt faktorus, kas, manprāt, traucē realizēt sabiedrības integrāciju uz latviskuma bāzes.

Pirmkārt, integrācija faktiski nemaz nenotiek – politiķi vienīgi runā par to, bet *de facto* realizē pilnīgi pretēju politiku. Viena no svarīgākajām lomām integrācijā ir latviešu valodai, tāpēc, lai integrācija izdotos, ir konsekvēnti jārealizē dzīvē Valsts valodas likums. Turklāt šajā likumā ir jāiz-

labo Viķes-Freibergas pieļautās kļūdas.

Bet kas notiek dzīvē? Pastāv krievu skolas, kas atražo dezintegrāciju. Veikali, ražošanas un sabiedrisko pakalpojumu uzņēmumi, valsts un pašvaldību institūcijas, medicīnas iestādes sazinā ar *krieviem* lieto krievu valodu. Arī latviešu politiķi ar krievu medijiem brīvi, it kā tas būtu pats par sevi saprotams, komunicē krievu valodā. Tāpat parastie latvieši, ņemot piemēru no varnešiem, gluži kā padomju laikos saskarsmē ar nelatviešiem priekšroku dod krievu okupantu valodai. Turklāt vairums latviešu nekaunas par savu nacionālo nihilismu. Tas jau ož gandrīz pēc Stokholmas sindroma.

Pastāv tāds uzskats – jo vairāk valodu cilvēks zina, jo labāk. Tikai latviešiem būtu jāatceras, ka, ņemot vērā nenovērstās okupācijas sekas, uz krievu valodu to nevarētu attiecināt. Tā mums, *bezmugurkaulniekiem*, politiski ir pat bīstama. Kamēr neesam atguvuši nacionālo pašapziņu, latviešu bērniem skolā nebūtu ieteicams mācīties krievu valodu. Sakiet, tad kāda vella pēc krieviem mācīties latviešu valodu?

Otrkārt, integrācijas būtiskākā pazīme ir lojalitāte valstij, bet, objektīvi ņemot, valodas zināšanas vien negarantē lojalitāti valstij un līdz ar to integrēšanos. Par *krievu* lojalitāti šai valstij liecināja kaut vai daudzkārt pieņemtais referendums par krievu valodu kā valsts valodu. Tātad nelojalitāte šai valstij ir nopietns faktors, kas traucē *krievu* integrēšanos Latvijā.

Treškārt, *krievu* kopiena gan valstī kopumā gan jo sevišķi atsevišķos reģionos nerealizētās deokupācijas/dekolonizācijas dēļ ir pašpietiekama. Lai integrācija izdotos, latviešiem, kā daudzi autori norāda, būtu jāsasniedz vismaz 75 % no kopējā valsts iedzīvotāju skaita. Līdz ar to kvantitatīvā pašpietiekamība *krieviem* ir vēl viens arguments pret integrāciju. Integrācija nevar izdoties, ja neaizbrauc prom liela daļa *krievu*.

Ceturtkārt, okupantu/kolonistu kontingents nav salīdzināms ar parastiem iecelotājiem, jo viņi te neatbrauca, lai integrētos, bet lai integrētu mūs. Turklāt *krievu* kolonistiem, salīdzinājumā ar mums, ir cita mentalitāte, cita (ne)kultūra (kuru arī mēs bieži vien piesavināmies), piederības apziņa lielvalstij, ko Krievija pastāvīgi *uzsilda*. *Krievi* ir arī daudz uzņēmīgāki savu interešu aizstāvēšanā nekā latvieši savējo. Tāpēc šo iedzīvotāju kontingentu pat teorētiski būtu grūti integrēt.

Piektkārt, turpinoties naturalizācijas procesam, *krievi* iegūst un iegūs arvien lielāku politisko varu valstī, kas ļauj tiem cerēt uz politisku atbalstu pret integrāciju. Šis viņu cerības vēl pastiprina latviešu politiskā sašķeltība un inertsisms savu interešu realizēšanā.

Tā kā man trūkst datu, es nevaru spriest par to, kā integrācijas procesu ietekmē *krievu* vēlme iegūt Krievijas pilsonību.

Padomju režīms rīkojās ļoti gudri, iznīcinot lielākos Latvijas patriotus un līdz ar to aizcērtot latviešu tautas dzīvības koka saknes. Mēs, kas esam palikuši, patriotismu esam upurējuši par labu verdziskai tolerancei un div-

kosībai. Latvieši savā vairumā, izejot cauri vēstures peripetijām, ir zaudējuši savu nacionālo pašapziņu un pārāk vieglprātīgi izturas pret tādiem jautājumiem kā sabiedrības integrācija un naturalizācija. Latvieši un līdz ar to arī latviešu politiķi sabiedrības integrācijai un naturalizācijai dod priekšroku salīdzinājumā ar deokupāciju un dekolonizāciju – tas lieku reizi apliecina, cik slima ir latviešu sabiedrība. Tam vajadzētu būt faktoram, kas stimulē integrācijas procesu, bet acīmredzot tā tomēr ir par maz. Un varbūt, ka labi vien ir?...

VAI TAS REĀLI PANĀKAMS?

Un tā, integrācijas vietā varnešiem būtu laiks sākt domāt par okupācijas seku pakāpenisku likvidāciju. Vispirms savā etniskajā dzimtenē vajadzētu atgriezt nepilsoņus-noziedzniekus, tad nelojālos nepilsoņus. Naturalizētajiem nelojālajiem pilsoņiem vajadzētu anulēt pilsonību un arī sekmt viņu došanās prom – vai nu uz etnisko dzimteni, vai citur, kur vēlas. Es nesaprotu, kāpēc gan mūsu, gan arī pasaules politiķi *de facto* ir atzinuši *krievus* par *izredzētu “tautu”* un uzskata, ka tos vienīgos nedrīkst pakļaut deokupācijas/dekolonizācijas procesiem. Nesaprotu, ar ko tad angļi vai franči ir sliktāki par krieviem.

Mūsu politiķiem, ja tie vēlas turpināt bezjēdzīgo integrācijas politiku, vajadzētu atcerēties deportētos latviešus, kuri neprata krievu valodu. Kas tur Sibīrijā viņiem apmaksāja valodas kursus, kas viņiem vispār mācīja svešo valodu? Pat mazi bērni bija spiesti paši iemācīties valodu, lai izdzīvotu un izdzīvoja. Un salīdziniet šīs divas cilvēku grupas: nevainīgi izsūtītie latvieši un okupanti/kolonisti, kas objektīvi ir mūsu ienaidnieki, bet par kuriem mēs tā rūpējamies un vienalga viņi ar mums ir neapmierināti.

Tā kā sabiedrības integrācija līdz šim nav devusi gaidītos rezultātus, tad tā ir veltīgi izšķiesta nodokļu maksātāju nauda, par ko šīs absurds politikas realizētājus vajadzētu saukt pie atbildības. Ja tiešām kādam ir vēlme mēģināt veikt īstu integrāciju, tad ir jāatmet izlikšanās un divkosība un vispirms jālikvidē visas krievu skolas un krievu bērnudārzi, būtiski jāierobežo Krievijas informatīvās telpas dominānce Latvijā, jāuzlabo un konsekvēnti jāievēro Valsts valodas likums, jāpārtrauc naturalizācijas process, latviešiem jāatgūst nacionālā pašapziņa, jāpanāk naturalizēto krievu lojalitāte(!?). Šāda politika dotu valstij arī būtisku līdzekļu ietaupījumu. Vai tas ir reāli panākams?

Mazumiņš, ar kuru latviešiem vajadzētu sākt, ir saprast, ka tāpat kā padomju laikos ar Latvijas krieviem sarunāties krievu valodā latvietim nozīmē savas tautas un valodas pazemošanu. Pārsvār ņemot, ne latvieši vēlas te kādu integrēt, ne viņi spēj to izdarīt, ne kāds te vēlas integrēties. Ja nu vienīgi mūsu neizdevušies politiķi sapņo par kaut ko tādu. Bet, kamēr Latvijā pie varas būs tādi vējoņi, baidos, ka nekas nemainīsies.

Būsim latvieši šī vārda īstajā nozīmē!

LNF bankas konts ziedojumiem laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte
(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsaucē uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196

Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2017

Izdevējs: LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE

(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktore vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,**

Rīga LV-1019

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: *SIA* “Latgales druka”,

Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2